

Arrest

nr. 320 405 van 21 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2024 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Op 20 juni 2013 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 16 maart 2018 wordt verzoeker ambtelijk geschrapt. Op 28 januari 2019 wordt beslist dat hij opnieuw mag worden ingeschreven in het vreemdelingenregister en opnieuw in het bezit mag worden gesteld van een F-kaart met een nieuwe geldigheidsduur van 5 jaar. Hierbij wordt wel opgemerkt wat volgt: *“Uit onderzoek van het dossier is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van het duurzaam verblijfsrecht, gelet er officieel slechts gezamenlijke vestiging is geweest met de referentiepersoon van 9.11.2012 tot 6.12.2016. Betrokkene is aldus geenszins 5 jaar ononderbroken gezamenlijk gevestigd geweest.”* Verzoeker wordt hiervan op 20 maart 2019 in kennis gesteld.

1.3. Op 13 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Krachtens artikel 44bis§1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 10.08.2012 stelde de politiezone van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole op wegens illegaal verblijf (AN.55.LB.114724/2012). Er werd diezelfde dag door de Dienst Vreemdelingzaken (hierna: DVZ) een “bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten” (bijlage 13) afgeleverd.

Op 01.10.2012 legden u en uw toenmalige partner [E.H.B.H.] (geboren op [...] te Antwerpen, Belgische nationaliteit) een verklaring van wettelijke samenwoning af te Antwerpen.

Op 28.10.2012 stelde de politiezone van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole op wegens illegaal verblijf (AN.55.LB.156574/2012). Er werd diezelfde dag een “bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar en vasthouding met het op verwijdering” (bijlage 13 septies) afgeleverd. Deze beslissing werd u op 28.10.2012 en op 29.10.2012 betekend.

U werd op 29.10.2012 opgesloten in het gesloten centrum van Merksplas.

Op 30.10.2012 werd u vrijgesteld uit het gesloten centrum. Er werd u een nieuwe termijn gegeven van 30.10.2012 tot 15.11.2012 om het grondgebied van België te verlaten.

Op 09.11.2012 diende u te Antwerpen een “aanvraag tot verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie, in de hoedanigheid van ascendant van [F.J.J.F.Z.] (geboren op [2011] te Antwerpen, van Belgische nationaliteit)” (bijlage 19ter) in. U verklaarde daarbij reeds op 01.01.2006 in de Schengenzone aangekomen te zijn. Op 20.06.2013 werd u een eerste F kaart afgeleverd.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen verleende u op 05.04.2016 de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een termijn van drie jaar, vanaf 05.04.2016 daar u cannabis in uw bezit had (feit gepleegd op 26.11.2014).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 18.05.2016 bij verstek tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden (verzet onontvankelijk verklaard bij vonnis d.d. 26.10.2016) daar u zich schuldig maakte aan opzettelijke verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan [E.H.], het misdrijf gepleegd zijnde tegen de persoon met wie u samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had (feiten gepleegd op 07.02.2015, op 22.03.2015 en op 08.08.2015).

Op 25.05.2016 werd u aangehouden en op 26.05.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van slagen en verwondingen, opzettelijke slagen, beschadiging, vernieling van roerende goederen met geweld of bedreiging, en weerspannigheid.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 15.07.2016 tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 9 maanden, gekoppeld aan probatievoorwaarden (verzet onontvankelijk verklaard bij vonnis d.d. 26.10.2016) daar u zich schuldig maakte aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan [E.H.], het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had (feiten gepleegd in de nacht van 06 op 07.02.2015, op 22.03.2015, op 04.05.2016 en op 25.05.2016) en aan officieren of agenten van de administratieve of gerechtelijke politie, wanneer zij handelden ter uitvoering van de wetten, van de bevelen of de beschikkingen van het openbaar gezag, van rechterlijke bevelen of van vonnissen, weerspannigheid, zijnde elke aanval, elk verzet met geweld of bedreiging te hebben gepleegd (feit gepleegd op 04.05.2016 tegen 5 inspecteurs en 2 hoofdinspecteurs en op 25.05.2016 tegen 2 inspecteurs).

Op 12.08.2016 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.05.2016 in uitvoer gebracht.

Van 29.08.2016 tot 16.09.2016 werd u een strafonderbreking toegekend met het oog op het toekennen van Elektronisch Toezicht (hierna: E.T.).

Op 16.09.2016 werd u onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen geplaatst uit hoofde van inbreuk op de wapenwetgeving, belaging en bedreigingen.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 22.12.2016 tot een geldboete van 50 euro (x 6 = 300,00 euro) (vervangende gevangenisstraf: 1 maand) daar u zich schuldig maakte aan 8,7 gram cannabis in bezit gehad te hebben (feit gepleegd op 04.05.2016).

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.01.2017 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van drie jaar uitgezonderd de voorlopige hechtenis daar u zich schuldig maakte aan een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk een blank wapen te hebben gedragen zonder daartoe een wettige reden te kunnen aantonen; aan bij naamloos of ondertekend geschrift, zonder bevel of voorwaarde, 2 personen te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen waarop een criminele straf gesteld is; aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan [E.H.] met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad, met de omstandigheid dat u het misdrijf hebt gepleegd tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of had gehad; aan een persoon, met name [W.S.], te hebben belaagd, terwijl u wist of had moeten weten dat u door uw gedrag de rust van die bewuste persoon ernstig zou verstoren en aan door gebaren of zinnebeelden de genaamde [E.H.] te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feiten gepleegd op 15.09.2016).

Op 09.01.2017 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 04.04.2017 (na herroeping van de gewone opschorting gelast: CR Antwerpen d.d. 05.04.2016) tot een geldboete van 75,00 euro (x 6 = 450,00 euro) met uitstel 3 jaren daar u zich schuldig maakte aan cannabis in het bezit gehad te hebben (feit gepleegd op 26.11.2014).

De Rechtbank Zeeland West-Brabant (NLD) (Buitenlandse Jurisdictie) veroordeelde u op 22.12.2017 tot een geldboete 450,00 euro of in het geval van niet-uitvoering van een gevangenisstraf van 9 dagen daar u zich schuldig maakte aan opzettelijke beschadiging of vernietiging van eigendom en obstructie of verstoring van de rechtsgang, tijdens strafrechtelijke of gerechtelijke procedures, valse beschuldigingen uiten, meeneed.

Op 16.03.2018 werd u te Antwerpen ambtelijk geschrapt.

Op 19.03.2018 herriep de Correctionele Rechtbank van Antwerpen het probatie-uitstel u toegekend bij vonnis van de Correctionele Rechtbank Antwerpen d.d. 09.01.2017.

Op 11.06.2018 stelde de politiezone van Antwerpen een administratief verslag vreemdelingencontrole op (AN.55.LB.068610/2018). U was betrokken bij een ruzie en tijdens deze ruzie was er schade ontstaan aan een flatgebouw. Er werd tevens een Proces-Verbaal opgesteld voor beschadigingen (AN.50.LB.068602/2018) en voor openbare dronkenschap (AN.92.LB.068613/2018). Gezien u nog recht op verblijf had, mocht u beschikken zonder meer. U diende zich aan te bieden bij de gemeente om u opnieuw in de registers in te laten schrijven.

Op 28.07.2018 werd u aangehouden en op 29.07.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van poging tot doodslag.

Op 28.07.2018 werd uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 09.01.2017 in uitvoer gebracht.

Op 30.08.2018 werd uw verzet tegen de herroeping van het probatie-uitstel d.d. 19.03.2018 ontvankelijk verklaard.

Op 11.10.2018 diende u te Antwerpen een aanvraag tot herschrijving in.

Op 22.01.2019 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen vrijgesproken voor het u ten laste gelegde feit, namelijk opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg. Ingevolge uw vrijspraak werd u diezelfde dag vrijgesteld uit de gevangenis van Antwerpen.

Op 28.01.2019 mocht u, na positieve woonstcontrole, opnieuw ingeschreven worden in het vreemdelingenregister.

Op 07.03.2019 bevestigde het Hof van Beroep van Antwerpen de herroeping van het probatie-uitstel u toegekend bij vonnis van de Correctionele Rechtbank Antwerpen d.d. 09.01.2017.

Op 11.04.2019 werd u in het bezit gesteld van een F kaart geldig tot 20.03.2024 dewelke verlengd werd. De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 16.11.2021 bij verstek tot een geldboete van 100,00 Euro (x 8 = 800,00 euro) (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) uit hoofde van het niet naleven van het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden (COVID 19).

Op 23.10.2022 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van een verstekveroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 10.11.2021. Op 25.11.2022 diende u beroep in tegen deze verstekveroordeling.

De Politierechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 13.12.2021 tot een definitieve gevangenisstraf van 1 maand en tot een geldboete van 800,00 Euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) daar u zich schuldig maakte op het niet naleven van het verbod op samenscholing (COVID 19) (feit gepleegd op 31.12.2020).

Tussen 19.12.2022 en 05.02.2023 werd u een strafonderbreking toegekend met het oog op een Elektronisch Toezicht.

Op 06.02.2023 werd de gevangenisstraf van 1 maand waartoe u op 13.12.2022 veroordeeld werd door de Politierechtbank wegens het niet naleven verbod op samenscholing, in uitvoer gebracht.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 25.05.2023 (op beroep CR Antwerpen d.d. 10.11.2021) tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan mondeling, onder een bevel of onder een voorwaarde, Inspecteur [Y.O.] te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 27.10.2020); aan diefstal, namelijk een tablet met toetsenbord van onbepaalde waarde en huissleutel van onbepaalde waarde ten nadele van [M.V.D.W.] (feit gepleegd op 27.10.2020); aan zonder een bevel van het gestelde gezag en buiten de gevallen waarin de wet de aanhouding of de gevangenhouding van bijzondere personen toelaat of voorschrijft, iemand te hebben gevangen gehouden, ten nadele van [M.V.D.W.] (feit gepleegd op 27.10.2020 en op 08.11.2020); aan zonder een bevel van de overheid en buiten de gevallen waarin de wet toelaat in de woning van bijzondere personen tegen hun wil binnen te treden, in een door een ander bewoond huis, appartement, kamer of verblijf, of in de aanhorigheden ervan te zijn binnengedrongen, te weten het pand gelegen aan de [...] en bewoond door [M.V.D.W.], met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, ten nadele van [M.V.D.W.] (feit gepleegd op 10.05.2020); aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht met de omstandigheid dat u het misdrijf heeft gepleegd tegen uw echtgenote of de persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had, namelijk ten nadele van [M.V.D.W.] (feiten gepleegd op 10.05.2020, 27.10.2020 en tussen 06.11.2020 en 10.11.2020, meermaals, op niet nader bepaalde tijdstippen); aan zonder van wapens te zijn voorzien, een aanval te hebben gepleegd of zich met geweld of bedreiging te hebben verzet tegen een ministerieel ambtenaar, een veld- of boswachter, een drager of agent van de openbare macht, een persoon aangesteld om taksen en belastingen te innen, een brenger van dwangbevelen, een aangestelde van de douane, een gerechtelijk bewaarder, een officier of agent van de administratieve of de gerechtelijke politie, wanneer die handelde ter uitvoering van de wetten, van de bevelen of de beschikkingen van het openbaar gezag, van rechterlijke bevelen of van vonnissen (feit gepleegd op 10.05.2020 ten nadele van 4 inspecteurs en op 27.10.2020 ten nadele van 2 inspecteurs) en aan tegen een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van zijn bediening, smaad door woorden, daden gebaren of bedreigingen te hebben gepleegd, namelijk ten nadele van Inspecteur [Y.O.] (feit gepleegd op 27.10.2020).

Op 26.05.2023 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 09.08.2023 werd u opgesloten in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling door de het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 25.05.2023. Diezelfde dag werd het probatie-uitstel u gegeven door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 09.01.2017 en herroepen door het Hof van beroep d.d. 07.03.2019, in uitvoer gebracht.

Op 25.09.2023 werd het uitstel u verleend door het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 15.07.2016 in uitvoer gebracht.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 03.01.2024 tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden (op beroep CR Antwerpen d.d. 16.03.2023) daar u zich schuldig maakte aan mondeling, onder een bevel of onder een voorwaarde, iemand te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen waarop een criminele straf gesteld is (feiten gepleegd op 23.10.2022, ten nadele van 2 slachtoffers); aan opzettelijk andermans onroerende eigendommen te hebben beschadigd (3 feiten, gepleegd op 08.05.2022,

op 31.05.2022 en op 16.09.2022); aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht (2 slachtoffers, feiten gepleegd 08.05.2022 en op 07.08.2022) en aan door gebaren of zinnebeelden iemand te hebben bedreigd met een aanslag op personen of eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is (feit gepleegd op 08.05.2022 ten nadele van 1 slachtoffer, op 31.05.2022 ten nadele van 3 slachtoffers en op 16.09.2022 ten nadele van 2 slachtoffers).

++++

U heeft niet minder dan 7 strafrechtelijke veroordelingen opgelopen voornamelijk wegens het plegen van gewelddadige feiten, o.a. feiten van intra familiaal geweld, inbreuken op de wapenwet, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, belaging, vernielingen, wederrechtelijke vrijheidsberoving, woonstschennis, weerspanning en inbreuken op de drugswet. U werd tweemaal veroordeeld door de Politierechtbank wegens het niet naleven van het verbod op samenscholing tijdens de coronamaatregelen. U heeft de kansen die u door Justitie werden gegeven, niet aangegrepen om u te herpakken. U bevindt zich momenteel in een strafcategorie van 5-7 jaar en uw huidige strafeinde is voorzien voor 30.11.2029.

Naar aanleiding van een oproep voor een vermeend gevecht werd u op 26.11.2014 gecontroleerd en op heterdaad betrapt op het bezit van drugs. U was in het bezit van 1 verpakking met cannabis. De feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit. Er werd u de gunst van opschorting gegeven gedurende een termijn van drie jaar. Dit had u moeten motiveren om u van dergelijke feiten te onthouden. Aangezien u echter gedurende uw proefperiode nieuwe feiten pleegde, werd de opschorting op een latere datum, namelijk op 04.04.2017, herroepen. De rechtbank hield bij hun vonnis d.d. 04.04.2017 rekening met uw gunstige vooruitzichten en begeleiding met betrekking tot uw zoektocht naar werk waardoor u een geldboete met uitstel opgelegd werd.

Op 07.02.2015 werden verbalisanten opgeroepen voor feiten van intra familiaal geweld. Ter plaatse trof de politie een huilende vrouw aan, namelijk [H.E.], in aanwezigheid van twee kinderen. Verbalisanten stelden zichtbare kwetsuren vast bij het slachtoffer. Zij verklaarde dat u, haar vriend, in dronken toestand, naar aanleiding van een banale discussie over een gsmtoestel agressief werd waarbij jullie minderjarige dochter trachtte tussen te komen tijdens de schermutseling. Op 22.03.2015 kreeg [H.E.] nogmaals slagen van u in aanwezigheid van jullie twee minderjarige kinderen. Op 08.08.2015 werden verbalisanten opgeroepen zich te begeven naar de [...] waar [H.E.] stond die weggelopen was en verklaarde dat u haar geslagen had. [H.E.] was duidelijk overstuurd en vertoonde uiterlijke kwetsuren in het aangezicht. Zij verklaarde dat u, in dronken toestand na een feestje bij haar thuis, haar slagen had toegebracht met een blikje bier. U pleegde de feiten steeds onder invloed van alcoholische dranken. Uit het vonnis d.d. 18.05.2016 blijkt: "De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van minderjarige kinderen gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervalsing met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer." U werd voor deze feiten bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Tijdens een fouille op 04.05.2016 werd 8,97 gram cannabis gevonden. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 22.12.2016 blijkt: "De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Druggebruik is ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht." U werd veroordeeld tot de betaling van een geldboete.

Slechts twee maanden na uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.05.2016 werd u op 15.07.2016 nogmaals veroordeeld voor feiten van partnergeweld. Bij de laatste 2 feiten van partnergeweld (gepleegd op 04 en 25.05.2016) gedroeg u zich bovendien weerspanning tegenover de interveniërende inspecteurs. Naar aanleiding van de feiten die u pleegde op 04.05.2016 werd u gearresteerd en diezelfde dag, mits het naleven van voorwaarden, in vrijheid gesteld door de onderzoeksrechter. Op 25.05.2016 pleegde u echter wederom feiten waardoor u deze voorwaarden schond en aangehouden werd. In het vooronderzoek betwistte u de feiten ten aanzien van uw (ex)partner en schreef u het geweld aan uw slachtoffer, [H.E.], toe. Ter zitting werden de feiten niet langer door u betwist. De feiten werden bewezen verklaard op basis van de duidelijke vaststellingen door de politiediensten en de verklaringen van uw (ex) partner. Uit het vonnis d.d. 15.07.2016 blijkt: "Herhaald intra familiaal geweld is bijzonder laakbaar. In dit specifieke geval is niet alleen de partner van beklaagde, [H.E.], het rechtstreekse slachtoffer van de feiten, maar zijn ook de 3 jonge kinderen van het koppel getuige van de feiten. Uit het sociaal verslag blijkt bovendien dat beide ouders hun kinderen niet afschermen van hun onderlinge conflicten, zij weinig medewerking verlenen en niet actief betrokken zijn op het aanbod van hulpverlening." U gaf ter terechtzitting aan dat u zich inmiddels bewust was van uw alcoholverslaving en de daaraan gekoppelde geweldsproblematiek. U verzocht de rechtbank om een milde, uitgestelde bestraffing met probatievoorwaarden. "Gelet op de aanslepende problematiek, zijn persoonlijkheid, de aard van de feiten en met het oog op zijn sociale re-integratie, oordeelt de rechtbank dat hij nood heeft aan en in aanmerking komt voor begeleiding en therapie en dit onder de vorm van probatievoorwaarden. Beklaagde heeft ingestemd

met het naleven van probatievoorwaarden. Deze probatievoorwaarden zullen hem ertoe moeten aanzetten definitief een andere wending te geven aan zijn leven en zijn problematieken verder intensief aan te pakken. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het aangewezen is een deel van de bestraffing met uitstel uit te spreken, gekoppeld aan probatievoorwaarden die, onder meer, tot doel hebben dit alcoholprobleem het hoofd te bieden. [...] Teneinde dit ontradend karakter te optimaliseren wordt het uitstel gekoppeld aan de maximaal voorziene uitsteltermijn.”; aldus het vonnis. U werd op 15.07.2016 veroordeeld tot een gevangenis van 18 maanden met uitstel van 5 jaar uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 9 maanden gekoppeld aan probatievoorwaarden waaronder u intensief laten behandelen door gespecialiseerde en rapporterende hulpverleningsinstanties inzake uw alcoholproblematiek en agressieproblematiek, u intensief toelagen op het vinden van werk en actief medewerking verlenen inzake jeugdbescherming en jeugdhulp. De probatievoorwaarden zouden u er, zoals reeds vermeld, toe moeten aanzetten uw leven definitief een andere wending te geven en uw problematieken intensief aan te pakken.

Ondanks uw mooie woorden op de terechtzitting van 15.07.2016, ging u gewoon verder op hetzelfde elan en slechts twee maanden later, namelijk op 15.09.2016 pleegde u alweer gelijkaardige feiten. U werd vervolgd voor opzettelijke slagen aan uw ex-vriendin ([H.E.]), belaging en bedreiging van uw vriendin en haar vriendinnen en bezit van een mes waarvan u voor de dracht geen wettige reden kon aanvoeren. U bedreigde [S.W.] een vriendin van [H.E.], en haar naasten herhaaldelijk met moord en verkrachting. U werd aangetroffen bij de woning van dit slachtoffer en bleek bij fouille in het bezit te zijn van een groot keukenmes. U gebruikte de gsm van uw ex-vriendin om het slachtoffer te kunnen bereiken. Ook een tweede vriendin van [H.E.], [K.F.], deed aangifte van gelijkaardige doodsb bedreigingen. Uit het onderzoek bleek dat u [H.E.] ook weer meermaals slagen had toegebracht. Het was duidelijk dat u bewust wetens en willens de rust van de slachtoffers verstoorde, dat u dit wel degelijk beseftte en dat de slachtoffers zich door de sms-berichten bedreigd voelden. Uw goede voornemens hielden blijkbaar niet lang stand en de probatievoorwaarden toegekend bij vonnis d.d. 15.07.2016 konden u kennelijk niet aanzetten om definitief een andere wending te geven aan uw leven en uw problematieken verder intensief aan te pakken.

Ter terechtzitting bekende u de feiten en betuigde u uw spijt hierover. Uit het vonnis d.d. 09.01.2017 blijkt: “De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans fysische en psychische integriteit. Zij betekenen ook een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Beklaagde verzoekt om een probatieuitstel en is bereid zich te laten begeleiden voor zijn agressieprobleem. De rechtbank meent dat dit voor beklagde aangewezen is en legt daarom onder de navolgende voorwaarden waarmee beklagde akkoord gaat, de navolgende straf deels op met uitstel. Het Openbaar Ministerie gaat akkoord met een probatieuitstel.” De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.01.2017 tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel drie jaar uitgezonderd de voorlopige hechtenis.

Op 11.06.2018 was u betrokken bij een ruzie en tijdens deze ruzie was er schade ontstaan aan een flatgebouw. Er werd die dag tevens een Proces-Verbaal opgesteld voor beschadigingen en voor openbare dronkenschap. U kampte blijkbaar, ondanks dat de rechtbank u nog maar eens een kans gegeven had de problematieken waarmee u kampte aan te pakken, nog steeds met een agressie- en alcoholprobleem.

Op 14.07.2018 ontstond er een ruzie in een appartementsgebouw, bij deze ruzie kregen twee Polen een steekverwonding. U gaf toe bij de feiten aanwezig geweest te zijn, maar niet met een mes gestoken te hebben. Volgens u waren de Poolse slachtoffers de agressors. De verklaringen van de slachtoffers en de getuigen waren onderling tegenstrijdig, onder meer over het aantal personen op het appartement, wie het mes hanteerde en over de afkomst van de vrouw. Hun verklaringen waren ook tegenstrijdig met de andere verklaringen in het dossier, onder meer de verklaringen van de beklagden. Opmerkelijk was de wanordelijke en beschadigde toestand van het appartement waarvoor geen verklaring gevonden kon worden in de verklaringen van de Poolse slachtoffers en de getuigen. Een verklaring hiervoor kon wel gevonden worden in uw verklaringen. Aangezien er een grote onduidelijkheid bestond over de juiste toedracht van de feiten en wie daadwerkelijk met een keukenmes gestoken had, werd u op 22.01.2019 door De Correctionele Rechtbank van Antwerpen vrijgesproken voor deze feiten.

Drie à vier jaar nadat u voor het eerst probatiemaatregelen opgelegd werden, had u uw problematiek nog steeds niet (afdoende) aangepakt. U diende weer terecht te staan voor feiten van ernstige mondelinge bedreigingen, wederrechtelijk en willekeurige gevangenhouding, onrechtmatig binnen-dringen in een bewoond pand, onrechtmatig binnendringen in een bewoond pand met behulp van bedreiging of geweld, opzettelijke slagen aan partner, weerspanningheid, smaad aan de politie en gewone diefstal.

In het kader van een turbulente relatie tussen u en [M.V.D.W.] ontvaardden ruzies herhaaldelijk in het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan haar. Dit geschiedde op 10.05.2020, 27.10.2020 en meermaals in de periode tussen 04.11.2020 en 10.11.2020. De politiediensten kwamen naar aanleiding van oproepen ook ter plaatse bij de woning van [M.V.D.W.] te Antwerpen. De verklaringen van het slachtoffer aangaande de door toegebrachte slagen zijn geloofwaardig. De gepleegde feiten werden afdoende precies

en zonder zin voor overdrijving beschreven en in een qua tijd en ruimte coherente feitelijke context geplaatst. U erkende ter zitting [M.V.D.W.] meermaals opzettelijk slagen te hebben toegediend.

Op 10.05.2020 ging het feit van het opzettelijke toebrengen van slagen en verwondingen gepaard met een feit van woonstschennis. U, die onder invloed was van alcohol, drong de woning van [M.V.D.W.] binnen via een geforceerde deur hoewel zij deze had gebarricadeerd met een zetel en een plank. Buren verwittigden de hulpdiensten naar aanleiding van het hulpgeroep van [M.V.D.W.].

U wilde controle houden over het slachtoffer en beroofde haar van haar vrijheid op 27.10.2020 en 08.11.2020 door haar in haar eigen woning op te sluiten. U deed de woning slotvast en nam de enige sleutel mee. Op 27.10.2020 waren de politiediensten na een oproep naar de woning van [M.V.D.W.] gegaan. Zij was opgesloten in haar eigen woning en vroeg al wenend om hulp van de politie, die met haar toelating, de deur van de woning intrapten. U had de sleutelbos van [M.V.D.W.] onttrokken en had een laptop en bijhorend toetsenbord meegenomen. Gezien u vaak in de buurt van het [...] rondhing, kon u aldaar worden opgepakt. U had de tablet met toetsenbord en de sleutelbos nog bij u.

Uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 25.05.2023 blijkt: "De bewezenverklaarde feiten zijn ernstig. Beklaagde diende meermaals zijn (ex)partner opzettelijke slagen toe. Hij drong tegen haar wil haar woning binnen en beroofde haar twee maal van haar vrijheid door haar op te sluiten in haar eigen woning. Haar sleutelbos en tablet met bijhorend toetsenbord werden door beklagde onttrokken. Opzichtens de politiediensten gedroeg beklagde zich weerspannig. Hij smaakte ook een inspecteur van politie en bedreigde deze mondeling onder bevel of voorwaarde met een aanslag op personen waarop criminele straffen zijn gesteld ('Als ik u op straat zie ga ik u neersteken'). De feiten getuigen in hoofde van beklagde van een fundamenteel gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten, voor andermans fysieke en psychische integriteit evenals voor de werking van de politiediensten." Eerdere veroordelingen hebben geenszins tot enige gedragsverandering geleid. Dit alles wijst op een op criminaliteit gerichte persoonlijkheid. Het Hof van Beroep veroordeelde u tot een gevangenisstraf van drie jaar.

Op 08.05.2022 werd de politie om 9u45 opgeroepen naar een pand te Antwerpen. Ter plaatse trof de politie u aan terwijl u onophoudelijk schold tegen de andere aanwezigen in het appartement en voortdurend herhaalde "ik ga hen sewes kapot maken". Naar eigen zeggen was u onder invloed van alcohol en verdovende middelen. Op de kast in de woonkamer trof de politie een bebloede asbak aan. Een getuige verklaarde dat er in het appartement een ruzie was ontstaan tussen u en [F.E.H.]. U nam een mes ter hand en bedreigde [F.E.H.] hiermee, waarop de getuige was tussengekomen en het mes had afgenomen. Ondertussen bleef u [F.E.H.] bedreigen. Vervolgens nam [F.E.H.] een asbak en sloeg hiermee tegen uw hoofd. Toen de getuige samen met u naar de badkamer ging, ontstond er opnieuw ruzie tussen u en [F.E.H.]. U verklaarde dat [F.E.H.] uw drank had afgenomen waardoor er een ruzie ontstond. Zij nam een mes en begon hiermee te zwaaien waarop een vriend tussenkwam en het mes afpakte. Vervolgens gooide zij de asbak naar uw hoofd en werd u nog bozer. [F.E.H.] verklaarde dat u haar had gevraagd om mee te gaan naar uw appartement maar nadat ze had gezegd dat ze die niet wilde, werd u agressief. Ze had zich verstopt in het toilet, maar u had de deur open gestampt. U had toen plots een groot mes in uw hand, dat ze wilde wegslaan, maar raakte verwond aan haar vinger. Vervolgens liep ze naar de living en gooide u een asbak naar haar. Daarop nam ze de asbak en gooide ze hem terug. Wat later diezelfde dag werd de politie opnieuw opgeroepen naar het pand. U stond opnieuw voor de deur waarop [F.E.H.] geweigerd had om de deur te openen. Vervolgens stampte u verschillende keren tegen de deur en probeerde u de deur te openen. De andere aanwezigen konden voorkomen dat u de woning binnenkwam in afwachting van de politie.

Op 31.05.2022 werd de politie opgeroepen omdat een man mensen bedreigde met een mes. Ter plaatse trof de politie u, alsook drie slachtoffers aan.

1 slachtoffer verklaarde dat ze op bezoek ging bij een vriendin en dat u toevallig ook voor de deur stond. Op een gegeven ogenblik stampte u de voordeur in en liep u met het slachtoffer naar de derde verdieping. Daar ontstond een discussie in een andere taal, waarop u plots een mes vastnam en ongecontroleerd in de richting van aanwezige personen zwaaide. U verklaarde dat u naar het appartement van uw vriendin was gegaan om cocaïne te kopen. Uw vriendin zou plots flessen drank naar beneden beginnen gooien waarop u vervolgens naar boven bent gegaan en u door enkele mannen bedreigd werd met een mes. Daarom had u een schaar genomen om u te verdedigen. U ontkende ook de voordeur te hebben ingestampt.

Op 07.08.2022 zag de politie op beelden van de stadscamera's dat twee personen elkaar aan het duwen en trekken waren in het Schipperskwartier in Antwerpen. Ter plaatse trof de politie u en een andere man aan die beiden in dronken toestand waren.

Op 16.09.2022 werd de politie opgeroepen naar het OCMW-filiaal te Antwerpen omdat u de medewerkers van het OCMW bedreigde hen de keel over te snijden. De medewerkers verklaarden dat u zonder afspraak

het gebouw was binnengelopen en vroeg om extra geld voor een uitstapje. Er werd u uitgelegd dat er een procedure diende gevolgd te worden om extra geld te krijgen. Waarop u agressief werd. U riep "Ik neuk jullie moeder" en "Ik snij jullie keel over als jullie mijn geld niet geven", waarop de OCMW-medewerkers u naar buiten stuurden. Vervolgens begon u met uw vuist en met een voorwerp op de ramen van het bureau te slaan terwijl u de OCMW-medewerkers bleef beledigen. U verklaarde dat de OCMW-medewerkers onvriendelijk waren en ruzie zochten. U zou hen niet bedreigd hebben maar zou wel teruggeroepen hebben.

Op 23.10.2022 werd de politie opgeroepen naar het De Coninckplein omdat daar een geseinde persoon was signaleerd. Ter plaatse werd u aangetroffen en gearresteerd. Tijdens uw overbrenging riep u naar de inspecteurs dat wanneer ze u zouden aanraken, u hen en hun familie zou doden.

U verzocht het Hof om toepassing te maken van artikel 65, lid 2 van het Strafwetboek en om vast te stellen dat de ten laste gelegde feiten en de feiten voorwerp van het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 25.05.2023 de voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet. Het Hof was echter van oordeel dat de feiten niet de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet met de feiten voorwerp van voormeld arrest d.d. 25.05.2023, doch wel een hervat uitmaken in hetzelfde type criminaliteit, met name geweldsdelicten en veroordeelde u op 03.01.2024 tot een gevangenisstraf van 20 maanden.

Het gegeven dat eerdere veroordelingen geen gedragswijziging tot stand brachten, toont aan dat u hardleers bent. Ze wijzen op een normvervaging en een asociale en agressieve ingesteldheid.

U lijkt niet vatbaar voor tussenkomsten van Justitie. Er werd u een opschorting van straf toegekend. Er werden u geldboetes, korte gevangenisstraffen en straffen met uitstel gekoppeld aan probatie-voorwaarden toegekend. Voorwaarden die u naast zich neerlegde. U bent niet geneigd zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u twee veroordelingen door de Politie rechtbank (op 16.11.2021 en op 13.12.2022) hebt opgelopen wegens het verbod op samenscholing tijdens de coronamaatregelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u geen enkele wijze rekening houdt met derden. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. Door de maatregelen niet na te leven werd het draagvlak voor het volgen van de maatregelen aangetast en werd de volksgezondheid bedreigd.

Het gegeven dat u in uw brief aan DVZ verklaarde spijt te hebben van de strafbare feiten die u gepleegd hebt en dat u uw excuses wil aanbieden aan de slachtoffers en een gesprek wil hebben met de slachtoffers, volstaat niet om te concluderen dat u zich in de toekomst zal houden aan de Belgische reglementering en geen nieuwe slachtoffers meer zal maken en doet geen afbreuk aan het feit dat u meermaals veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten.

U verklaarde in een schrijven gevoegd bij het formulier hoorrecht dat u bezig bent om in therapie te gaan en dat u aangemeld bent om opgenomen te worden in de afkickkliniek (via "Tandem") om aan uw drank- en drugsprobleem te werken. Uit het strafdossier blijkt dat u al vele jaren op een problematische wijze omgaat met alcohol en drugs en dat er sprake is van een agressieproblematiek. Uit wat supra beschreven werd, blijkt dat u zich in het verleden nooit blijvend aan de u opgelegde voorwaarden hield ondanks spijtbetuigingen en het meermaals geuite voornemen uw problematieken aan te pakken. Er dient opgemerkt te worden dat u reeds in 2016 voorwaarden opgelegd werden om u intensief laten behandelen door gespecialiseerde en rapporterende hulpverleningsinstanties voor uw alcohol- en drugsproblematiek. Voorwaarden die u niet hebt nageleefd en tal van kansen die u niet greep. 8 jaar later kampt u immers nog steeds met dezelfde problematiek waardoor het niet onredelijk is zich vragen te stellen bij uw motivatie ditmaal. Het risico dat u vroeg of laat weer gelijkaardig gedrag zal vertonen, blijft reëel. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon. U geeft blijk van een gevaarlijke en agressieve ingesteldheid. Doordat u eerdere kansen om u te herpakken onbenut liet, blijft er een risico dat u opnieuw strafbare feiten pleegt. U trekt geen lessen uit uw eerdere veroordelingen of de maatregelen die aan u opgelegd werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag zal herhalen. Het risico dat uw agressiviteit op een gegeven moment zo uit de hand loopt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden, kan niet uitgesloten worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving

en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen.

+++

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Op 29.03.2024 werd u in de gevangenis van Merksplas door de terugkeerbegeleider gesproken in verband met het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en dat u mogelijks de toegang tot het Belgisch grondgebied voor een bepaalde periode onttrokken zou worden. Er werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

U verklaarde reeds aan de terugkeerbegeleider dat u ouder bent van een Belgisch kind en dat u bezig bent om in therapie te gaan om aan uw drank- en drugsprobleem te werken. U verkoos om de vragenlijst in te vullen met iemand van het CAW of met een advocaat en wenste u reeds te beroepen op een bijkomende termijn van 15 dagen. U gaf nog mee dat wanneer uw recht op verblijf zou worden beëindigd en u teruggestuurd zou worden naar Guinée u liever dood bent en u geen reden meer hebt om verder te leven.

U vulde op 26.04.2024 de vragenlijst hoorrecht in en verklaarde dat u Frans, Engels, Nederlands en Fula kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u in België bent sinds 2010; dat u uw paspoort verloren hebt bij een verhuis; dat u thans in het bezit bent van een F-kaart; dat u geen ziekte hebt die u belemmert om te reizen of naar uw land van herkomst terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was te [...]; dat u een referentieadres had bij het OCMW Antwerpen, [...] dat u een duurzame relatie hebt met [S.B.], [...], Tel: [...]; dat u 3 kinderen hebt in België: [Y.F.], [E.Y.S.] en [E.Y.B.]; dat u nog een neef hebt in België, [M.D.], zoon van uw zus [Ma.D.]; dat uw minderjarige kinderen ([Y.F.], [E.Y.S.] en [E.Y.B.]) te [...] wonen; dat u [Y.F.] hebt erkend als kind; dat u [S.] en [B.] nog niet hebt erkend; dat hierrond thans een procedure loopt; dat u stappen zet in de richting van contactherstel; dat u niet getrouwd bent en geen duurzame relatie hebt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u 1 zus hebt in Nederland ([M.Di.]); dat u mogelijks een opa hebt in Guinee, doch sinds uw aankomst in 2010 hebt u daar geen contact meer mee; dat hij vermoedelijk reeds overleden is; dat uw ouders op jonge leeftijd gestorven zijn; dat u geen minderjarige kinderen hebt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in Nederland een schooltraject hebt gevolgd, stedelijk lyceum in Roermond; dat u een opleiding Nederlands en inburgering volgde bij Atlas te Antwerpen; dat u meerdere jobs, vnl. interim bij OCMW, AS Adventure, Post NL, Agilitas Group, Albert Hein hebt gedaan (zie attest VDAB); dat u niet gewerkt hebt in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet opgesloten of veroordeeld bent in een ander land dan België; dat u geen kennissen, contacten of familie in Guinee hebt waar u terecht kan; dat uw kinderen en uw netwerk (ook uw vriendin [S.B.]) in België zijn; dat u bij een terugkeer naar uw herkomstland onmogelijk contact kan hebben met uw kinderen en uw vriendin.

Op 26.04.2024 ontving DVZ volgende staving stukken: uw motivatiebrief; schrijven CAW d.d. 09.04.2024 inzake contactherstel met uw kinderen; correspondentie tussen Opgroeien en CAW d.d. april 2023; aanstelling pro-deo advocaat voor bijstand procedure erkenning kinderen en jeugdrechtsbank; schrijven mevr. [S.] d.d. 05.04.2024 en 26.04.2024; dagvaarding jeugdrechtsbank zitting 23.04.2024; bewijs werkhistoriek; kinderbijslag correspondentie d.d. 11.03.2024 (groeipakket).

Op 29.04.2024 ontving DVZ een Attest van inburgering afgeleverd door Atlas integratie en inburgering op 20.08.2013.

Op 02.05.2024 ontving DVZ een brief van de [E.A.], Consulnt Opgroeien.

Op 22.05.2024 werden volgende documenten overgemaakt: attest van hoofdverblijfplaats met volledige historiek d.d. 18.04.2024 en schrijven van Tandem (Toeleiding en aanmelding na detentie en meer) d.d. 13.05.2024 waaruit blijkt dat u vragende partij bent om te werken aan uw middelenproblematiek..

+++

U verklaarde in het formulier hoorrecht d.d. 26.04.2024 dat u 3 minderjarige kinderen heeft: [Y.F.], [E.Y.S.] en [E.Y.B.]; wonende in de [...]. [F.Y.] heeft u erkend, de twee jongste kinderen zijn niet erkend door u maar hierrond werd een procedure opgestart. U zet stappen in de richting van contactherstel. U vermeldt dat u, indien u zou moeten terugkeren naar Guinee, onmogelijk contact zal kunnen hebben met uw kinderen. In de motivatiebrief die u toevoegde, stelt u o.a. dat u graag een toekomst zou willen opbouwen met uw kinderen. U stelt dat u uw ouders op jonge leeftijd verloren hebt en weet hoe het voelt om zonder ouders op te groeien.

Daarom zou u het uzelf erg kwalijk nemen dat u uw kinderen dit heb aangedaan en dat jullie nu samen in deze situatie zitten.

U legt meerdere stukken voor om uw verklaringen te ondersteunen.

Uit een dagvaarding van het Parket van de procureur des Konings (Afdeling Antwerpen, sectie Jeugd) d.d.13.03.2024 blijkt dat u, [F.J.] en [E.H.] gedagvaard werden om op 23.04.2024 te verschijnen teneinde de maatregel te herzien, genomen bij vonnis d.d. 02.05.2023, van de Jeugdrechtbank te Antwerpen, waarbij [F.J.] werd toevertrouwd aan het milieu van moeder.

Uit een brief van [M.S.] (Team Justitieel Welzijnswerk, CAW De Kempen) d.d. 09.04.2024 blijkt dat uw trajectbegeleider in de gevangenis van Wortel op 11.04.2023 per mail contact opnam met de jeugdconsulente in verband met de kinderen. Nadien zou er ook telefonisch contact geweest zijn tussen de consulente en de trajectbegeleider. Omdat u even buiten en vervolgens in de strafinrichting te Antwerpen verbleef, kon het contact met de trajectbegeleider en de consulente niet verder gezet worden. Sinds u in de gevangenis van Merksplas verblijft, begeleidt [M.S.] u hier verder bij. Op 08.02.2024 nam zij voor het eerst contact op met de consulente die intussen de mogelijkheden m.b.t. contactherstel met het oudste kind verder verkennt. Op 21.03.2024 vond een eerste gesprek met meester [W.S.] plaats in functie van de zitting voor de Jeugdrechtbank op 23.04.2024 en de erkenning van de jongste kinderen.

In een schrijven d.d. 26.04.2024 bevestigt meester [W.S.] dat er een procedure hangende is bij de Familierechtbank m.b.t. de erkenning van de 2 jongste kinderen alsook een procedure bij de Jeugdrechtbank waarbij het omgangsrecht voor het oudste kind centraal staat.

[E.A.] (consulente Opgroeien) informeert in een brief d.d. 30.04.2024 dat de sociale dienst van de Jeugdrechtbank u sinds augustus 2016 opvolgt in het kader van de ondertoezichtstelling van uw kinderen. Ze stelt dat er door omstandigheden al langere tijd geen contact meer is tussen u en [J.]. U stelt wel actief de vraag naar een contactherstel met [J.]. U toont binnen uw mogelijkheden betrokkenheid naar [J.], contacteert hun dienst regelmatig met de vraag naar een laatste stand van zaken in de situatie van [J.] en heeft een grote wens naar het heropstarten van bezoekenmomenten. Dit heeft u doorheen de jaren steeds gedaan. U werkt steeds op een positieve manier samen, bent aangenaam en respectvol in de omgang en beseft dat u eerst stappen moet zetten in uw eigen traject vooraleer er opnieuw contacten kunnen doorgaan met [J.].

Uit uw administratief dossier blijkt dat u van 01.10.2012 tot 13.10.2017 een wettelijke samenwoning had met [E.H.B.H.] geboren op [...] te Antwerpen, Belgische nationaliteit). Van 05.11.2012 tot 06.12.2016 stonden jullie officieel op hetzelfde domicilieadres ingeschreven.

[E.H.B.H.] heeft 3 kinderen: [F.J.D.F.Z.] (geboren op [2011] te Antwerpen, Belgische nationaliteit), [E.F.S.A.D.] (geboren op [2013] te Antwerpen, Belgische nationaliteit) en [E.F.B.] (geboren op [2016] te Antwerpen, Belgische nationaliteit).

Uw wettelijke samenwoning met mevrouw [E.H.] werd op 13.10.2017 stopgezet omdat zij die dag in het huwelijk trad met een andere partner, namelijk [F.K.]. Op 07.01.2020 zijn [E.H.B.H.] en [F.K.] uit de echt gescheiden.

[F.J.D.F.Z.] werd door u erkend op 17.08.2012. Beide andere kinderen werden op 19.12.2016 erkend door [F.K.]. De 3 kinderen verblijven heden allen officieel op het adres van uw ex-partner [E.H.B.H.].

Tussen kind en ouder ontstaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samen-wonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). In dit geval blijkt evenwel dat er gedurende een langere periode geen contacten waren en dat door de feiten die u pleegde tegen hun moeder -waarvan zij getuige waren- de kinderen traumatische ervaringen meemaakten zodat de band tussen u en de kinderen wel degelijk verbroken is. Het feit dat er sprake is van contactherstel impliceert dat de contacten verbroken zijn.

Hoewel u aantoonst dat u juridische stappen onderneemt in verband met contactherstel en erkenning, blijkt uit geen enkel voorliggend stuk dat de relatie met voormelde 3 kinderen momenteel voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Wat [J.] betreft is een procedure m.b.t. het omgangsrecht hangende, wat [S.] en [B.] betreft is een procedure m.b.t. de erkenning hangende.

Sinds 06.12.2016 stond u nooit meer officieel ingeschreven op hetzelfde adres als voormelde kinderen. [F.] was toen 5 jaar, [S.] 3 jaar en [B.] nog geen jaar oud. Zoals blijkt uit voorgaande werd enkel [J.] door u erkend, beide andere kinderen werden erkend door mevrouw [F.]. De kinderen stonden steeds ingeschreven op het adres van hun moeder. Het is redelijk te stellen dat zij reeds lange tijd de voornaamste zorgdrager is. Uit niks blijkt dat u heden op enige manier bijdraagt in de opvoeding van [J.], en bij uitbreiding in de opvoeding van de andere twee (niet door u erkende) kinderen. Meer nog, uit de brief van de consulente Opgroeien d.d. 30.04.2024 blijkt dat er “door omstandigheden” al langere tijd geen contact meer is tussen u en [J.]. Er kan aangenomen worden dat hetzelfde geldt voor de overige (niet door u erkende) kinderen, tenminste ligt geen bewijs van het tegendeel voor. Uit de dagvaarding die u voorlegde, blijkt ook dat [F.J.] bij vonnis d.d. 02.05.2023, van de Jeugdrechtbank te Antwerpen, toevertrouwd werd aan het milieu van de moeder. Uit niets blijkt dat er intussen daadwerkelijk contacten zijn geweest tussen u en [J.] en/of de andere kinderen.

Uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat u reeds sinds augustus 2016 opgevolgd wordt in het kader van de ondertoezichtstelling van uw kinderen door de sociale dienst van de Jeugdrechtbank. Hieruit alleen al kan afgeleid worden dat deze kinderen een problematische thuissituatie kenden toen u wel nog met hen samenwoonde. Dit blijkt daarnaast ook uit de veroordelingen die u opliep ten gevolge van partnergeweld gepleegd op hun moeder. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het vonnis d.d. 18.05.2016: “De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van minderjarige kinderen gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervalsing met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer.” Uit hetzelfde vonnis blijkt dat mevrouw [E.] verklaarde dat uw dochter op 07.02.2015 trachtte tussenbeide te komen toen u agressief werd naar aanleiding van een discussie over een gsm: uw dochter was toen nog geen 4 jaar oud. En uit het vonnis d.d. 15.07.2016 blijkt: “Herhaald intra familiaal geweld is bijzonder laakbaar. In dit specifieke geval is niet alleen de partner van beklaagde, [H.E.], het rechtstreekse slachtoffer van de feiten, maar zijn ook de 3 jonge kinderen van het koppel getuige van de feiten. Uit het sociaal verslag blijkt bovendien dat beide ouders hun kinderen niet afschermen van hun onderlinge conflicten, zij weinig medewerking verlenen en niet actief betrokken zijn op het aanbod van hulpverlening.” Het geweld waarvan de kinderen op zeer jonge leeftijd getuige van waren, heeft ongetwijfeld ingrijpende gevolgen gehad op hun fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn. Daar heeft u geen rekening mee gehouden en u heeft de belangen van de kinderen ernstig geschaad.

Het is niet zeker dat u via de door u aangespannen procedures het contact met [J.] kan herstellen en de jongste kinderen kan erkennen, de rechter dient zich hierover uit te spreken. Uit de mail die uw raadsheer op 05.04.2024 stuurde naar [M.S.], blijkt dat er nog enkele complicaties opspelen met betrekking tot de betwisting van de bestaande ouderschapsband en de erkenning van de kinderen: “Immers, als er reeds een sterke band tussen de kinderen en de meemoeder bestaat zal de rechtbank -ongeacht of cliënt de biologische vader is- niet makkelijk besluiten deze erkenning te verbreken.” U legt geen enkel van de reeds gevelde vonnissen van de Jeugd- en/of Familierechtbank voor en laat na mede te delen wat op de terechtzitting d.d. 23.04.2024 m.b.t. [J.] beslist werd. In de lopende procedures kan u zich, wanneer u niet langer in België verblijft, laten vertegenwoordigen door uw raadsman teneinde uw belangen te laten behartigen. Er kan trouwens opgemerkt te worden dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw recht op verblijf en geen verwijdering inhoudt. U hebt heden nog niet voldaan aan justitie en uw strafeinde is pas voorzien voor 30.11.2029.

Er is niet gebleken dat het hoger belang van de kinderen uw nabijheid vergt, mede gelet op de aard van de gepleegde feiten. U heeft zich jarenlang bezondigd aan partnergeweld, niet alleen tegen de moeder van voormelde kinderen maar ook tegen twee andere dames met wie u nadien een relatie had. Mede hierdoor kan worden gesteld dat er een risico bestaat dat u zich hier in de toekomst nog aan kan bezondigen.

De kinderen en hun moeder hebben de Belgische nationaliteit, de beëindiging van uw verblijfsrecht heeft dus geen gevolgen voor hun verder verblijf in België. Gezien u al langere tijd geen deel meer uitmaakt van het dagdagelijkse leven van deze kinderen, heeft de beëindiging van uw verblijfsrecht niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als wanneer u wel als een gezin zou samenwonen met hen.

Indien u opnieuw het recht zou bekomen op contact met [J.], u [B.] en [S.] mag erkennen en u het contact met hen opnieuw kan opbouwen, dan kan dit ook via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en/of via periodieke reizen. Dat uw verblijfsrecht beëindigd wordt, is een gevolg van uw crimineel gedrag. Het feit dat er lopende rechtszaken zijn met het oog op het omgangsrecht met [J.] en de erkenning van [S.] en [B.], weegt niet op tegen het feit dat u door uw gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uw wens om ouder, vader te zijn voor de kinderen en een liefdevolle toekomst met hen te willen opbouwen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Indien aangetoond zou zijn dat de belangen van de kinderen door onderhavige beslissing geschonden zouden worden, quod non, wordt opgemerkt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Een door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) beschermenswaardig gezinsleven met (één van) de drie kinderen werd niet aangetoond. Indien dit wel aangetoond zou zijn, quod non, rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw familie- en/of gezinsleven. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen.

In het formulier hoorrecht stelt u een duurzame relatie te hebben met [S.B.]. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u ten tijde van de opstelling van onderhavige beslissing (13.06.2024) tweemaal fysiek en driemaal virtueel bezoek kreeg van iemand die naar de naam [S.P.] luistert. Zij werd door de gevangenis als zijnde uw vriendin geregistreerd, het is de Administratie onbekend op basis van welke stukken dit gebeurde. U legt geen enkel document voor om de duurzaamheid van deze relatie te staven en vermeldt enkel haar adres en telefoonnummer. Alhoewel u verklaarde met mevrouw samengewoond te hebben, blijkt uit het administratief dossier niet dat jullie officieel samengewoond hebben, noch dat er een aanvraag tot wettelijke samenwoning met mevrouw werd ingediend. U legt geen stukken voor waaruit blijkt hoelang jullie reeds een relatie hebben en hoe serieus die relatie is. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van deze relatie, vereist opdat deze onder bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, blijkt niet uit uw administratief dossier. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is.

U verklaarde in het formulier hoorrecht een neef, namelijk [M.D.] (de zoon van een zekere [Ma.D.] die uw zus zou zijn), te hebben in België. U verstreekte geen verdere gegevens in dit verband. Er kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie-en gezinsleven tussen verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt u zich ertoe te vermelden dat u een neef heeft in België, de afstammingsband wordt niet aangetoond. Uit uw administratief dossier blijkt evenmin dat u afhankelijk zou zijn van deze persoon. Er is bijgevolg geen familie-en gezinsleven met één van hen dat beschermd zou moeten worden, aangetoond.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat u op 08.10.2006 als minderjarige een verzoek tot internationale bescherming indiende in Nederland onder de naam [C.A.F.] (geboren op [...] te [...], Guinese nationaliteit). Deze aanvraag werd negatief afgesloten. U verklaarde in 2010 in België aangekomen te zijn (zie formulier hoorrecht). Op 09.11.2012 diende u een aanvraag gezinshereniging in met uw minderjarige dochter [F.J.D.F.Z.] en verkreeg u verblijfsrecht.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociaal leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht

op verblijf beëindigd werd, België verlaat. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en acute gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatie-middelen en indien zij dat wensen zouden zij u kunnen komen bezoeken.

Het is niet meer dan normaal dat u een opleiding Nederlands alsook de verplichte inburgeringscursus volgde daar u de intentie had zich hier permanent te vestigen.

U verklaarde in uw hoorrecht school gelopen te hebben in Nederland. U legde een overzicht voor van uw loopbaangegevens. Hieruit blijkt dat u (sporadisch) gewerkt heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat u minstens in 2019, in 2020, 5 maanden in 2021 en minstens 8 maanden in 2022 een leefloon of equivalent genoot. Van een sterke economische binding met België is geen sprake. U bent heden 33 jaar en bij strafeinde zal u 39 jaar oud zijn. De werkervaring die u in België hebt opgedaan kan u helpen bij het vinden van een tewerkstelling in uw land van herkomst of daar waar u zich zal vestigen.

Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Guinee aanpassingen van u zal vergen. Zelfs indien de integratie in Guinee wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde Frans, de officiële taal van Guinee, en Fula te spreken. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Guinee alwaar u geboren en opgegroeid bent en tot uw 16 jaar geleefd hebt. U verklaarde dat u een opa in Guinee hebt, maar dat u geen contact meer met hem hebt en dat hij mogelijks gestorven is. U verklaarde nog een zus in Nederland te hebben. Mogelijks heeft uw zus in Nederland nog contact met familie en/of vrienden in Guinee die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd hebt. Bovendien kan uw familie in België en Nederland u desgewenst ook vanuit België of Nederland ondersteunen bij uw re-integratie in de Guineese samenleving, eventueel door financiële steun.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat indien uw recht op verblijf zou beëindigd worden en u teruggestuurd zou worden naar Guinee u liever dood zou zijn en geen reden meer zou hebben om verder te leven. Er wordt voor de volledigheid opgemerkt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen bevel om het grondgebied te verlaten impliceert. Gezien onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen verwijderingsmaatregel omvat, dient nog geen onderzoek gevoerd worden naar het bestaan van een reëel risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar u gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het VN-Kinder-rechtenverdrag), van de artikelen 44bis, §§ 1 en 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet),

van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Eerste onderdeel,

Artikel 44bis Verblijfswet stelt:

[...]

De bestreden beslissing verwijst naar bovenvermeld wetsartikel in combinatie met de veroordelingen die verzoeker opleep de voorbije jaren.

Verwerende partij stelt dat uit deze veroordelingen blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde en de nationale veiligheid zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregelen vormt. Ondanks het feit dat verzoeker de misdrijven en veroordelingen niet wenst te betwisten, verzoekt hij u te oordelen dat het hier niet gaat om ernstige redenen van openbare orde.

Krachtens artikel 44bis § 22 Verblijfswet kan er alleen een einde aan het verblijf van burgers van de Europese Unie en hun familieleden gemaakt worden, om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar de notie ‘openbare orde’.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip ‘openbare orde’ volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd [...]:

“2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit “Europese akten” en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip “ernstige redenen van openbare orde”, waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van “het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen” dan gewone redenen van openbare orde.”

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen “redenen van openbare orde”, “ernstige redenen van openbare orde” en “dwingende redenen van openbare orde” en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp. 19-20).

Dit onderscheid wordt in de bestreden beslissing niet, of veruit onvoldoende gemaakt.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. ”

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. ”

Artikel 3 van die wet stelt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr. 233. 222).

De motieven in de bestreden beslissing zijn niet juist in rechte en feite. Er wordt onvoldoende onderbouwd waarom hij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Art. 45 § 2 Verblijfswet:

[...]

De artikelen 43 en 45 Verblijfswet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Desondanks dat verzoeker niet betwist dat dat de hem opgelegde veroordelingen definitief zijn, meent hij dat het niet duidelijk is waarom het hier niet gaat over “gewone redenen van openbare orde”, en wel over “ernstige redenen van openbare orde”.

Daar waar gesteld wordt dat de strafrechtelijke veroordelingen leiden tot een reële, actuele en ernstige bedreiging, dient opgemerkt te worden dat er onvoldoende rekening met de concrete elementen van het dossier wordt gehouden.

Het begrip openbare orde werd door het HvJ gedefinieerd in het Bouchereau arrest: "het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Elke inbreuk op de wet impliceert een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 37313, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C- 249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an sich onvoldoende om te spreken van reële actuele en ernstige bedreigingen voor de openbare orde, zelfs al gaat het om criminele feiten. Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat de individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan - een louter hypothetische kans volstaat niet.

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Verzoeker heeft spijt van zijn daden en werkt vanuit de gevangenis aan zijn verslavingsproblematiek. Hij stelt disciplinair geen problemen in de gevangenis.

Voor verzoeker wordt niet aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar voor de openbare orde betekent.

De beoordelingsmarge van de lidstaten is overigens niet onbeperkt. Het bestuur dient niet enkel rekening te houden met het gedrag van verzoeker, zoals eerder aangegeven, maar dient evenzeer het evenredigheidsbeginsel toe te passen bij het ontnemen van een verblijfsrecht. Dit houdt in dat er nagegaan moet worden in welke mate het ontnemen van een verblijfsrecht nuttig is voor het vooropgestelde doel - namelijk het beschermen van de openbare orde en/of veiligheid.

Indien zou worden geargumenteed dat verzoeker geen terugkeerverplichting werd opgelegd, maar dat enkel zijn verblijfsrecht beëindigd werd, dient opgemerkt te worden dat de Terugkeerrichtlijn een dergelijke ambiguïteit niet duldt, en dat het alleszins onredelijk is om verzoeker in onwettig verblijf te laten als zorgdrager van zijn wettelijke partner en kinderen die hier wettig verblijven, en dat dit op geen enkele wijze nuttig is voor het vooropgestelde doel, de bescherming van de openbare orde.

De concrete en individuele situatie van verzoekers partner en kinderen dient in rekening gebracht te worden.

Verzoeker heeft de kans om terug meer diepgaande banden op te bouwen met zijn nog zeer jonge kinderen, bovendien heeft hij een standvastige en duurzame relatie met [S.B.].

Voorts moet er ook nagegaan worden binnen het kader van het evenredigheidsbeginsel, in welke mate er alternatieve en minder verregaande maatregelen beschikbaar zijn om hetzelfde doel te bereiken.

Immers, de strafrechtelijke antecedenten worden niet betwist, doch het is allerm minst duidelijk waarom verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde, en er een actueel gevaar zou zijn.

Verzoeker hoopt dat uit het geheel van het concrete dossier blijkt dat er onvoldoende evenredig rekening werd gehouden met alle elementen.

Tweede onderdeel,

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling."

1.

Verzoeker legde op 28.10.2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af met zijn toenmalige partner [E.H.].

Uit deze relatie komen drie Belgische kinderen voort: [F.J.], [E.S.] en [E.B.].

Het oudste kind werd door verzoeker erkend. Voor de andere twee kinderen loopt een erkennings-procedure.

Verzoeker heeft zeer veel spijt van alle zaken die hij in het verleden heeft gedaan waardoor hij niet genoeg aanwezig kon zijn in het leven van zijn kinderen.

Hij wenst aan zijn verslaving te werken en de band die hij met zijn kinderen heeft, verder uit te bouwen.

Bovendien verblijft verzoeker al meer dan 12 jaar legaal in België. Hij heeft zijn geheel leven hier.

Hij vertrok al niet-begeleide minderjarige uit Guinee en kwam in 2006 aan in het Schengengebied.

In Guinee heeft hij niemand meer. De grootvader waarover hij spreekt is mogelijks niet meer in leven, zelfs moest dit zo zijn, heeft hij al 18 jaar geen contact meer met hem. Zijn ouders zijn overleden, hij heeft enkel nog een zus die in Nederland verblijft.

Hij heeft absoluut geen banden meer met zijn land van herkomst.

Bovendien heeft hij een relatie met [S.P.]. Verwerende partij stelt dat uit niets zou blijken dat deze relatie duurzaam is.

Hierbij wordt over het hoofd gezien dat enkel partners met een duurzame relatie ongestoord bezoek mogen ontvangen in een penitentiaire instelling.

2.

De bestreden beslissing stelt dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit, zodanig is dat de familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Conform artikel 8 van het EVRM dient een grondige en uitvoerige belangenafweging gemaakt te worden.

Om na te gaan of er in het kader van immigratie sprake is van een positieve verplichting (bv. een recht op binnenkomst en/of verblijf in het kader van gezinshereniging) dan wel een negatieve verplichting (bv. in het kader van weigering van voortgezet verblijf), dient een redelijke belangenafweging plaats te hebben.

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging in migratiedossiers, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 42. Zie ook interessante rechtspraak aangaande het belang van het kind in EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle et al. v. Nederland, § 44; EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Uner v. Nederland, § 58; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, § 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, § 6; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, §§ 82-83; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez v. Noorwegen, § 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, § 51, met verwijzing naar EHRM (Grote Kamer) 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, §§ 135-136; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, § 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan et al. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, § 109.)

Voorts stelt het EHRM dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder, aandacht moet worden besteed aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit ervan, opdat daadwerkelijke bescherming en voldoende gewicht wordt gegeven aan het belang van de kinderen die rechtstreeks worden getroffen door die maatregel (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland).

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij erkent dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, en dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in dit gezins- en privéleven.

Rest de vraag of alle relevante gegevens waarover verwerende partij beschikte of behoorde te beschikken op een zorgvuldige wijze werden betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M. Zwitserland, § 53). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nufiez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in

de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EIL RM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nufiez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, §79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals verwerende partij in casu voorhoudt, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Uner (EHRM 18 oktober 2006, Uner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

“9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;

10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.”

Verwerende partij heeft geen redelijke afweging gemaakt in het licht van de bovenstaande factoren.

Momenteel zijn er nog twee lopende procedures in verband met de kinderen van verzoeker.

Met [J.] wordt gekeken naar de mogelijkheden tot contactherstel. Voor de andere twee kinderen loopt een erkenningsprocedure.

Verwerende partij stelt dat verzoekster zich kan later vertegenwoordigen en dat hij niet in België aanwezig dient te zijn, echt wordt is bij zittingen m.b.t. minderjarige kinderen zowel de jeugd- als de familierechtbank de aanwezigheid van beide partijen verplicht, al zeker van eisende partij zoals in casu het geval.

De rechtbank kan eveneens onmogelijk een verblijfsregeling vastleggen als verzoeker zich niet meer in het land bevindt. Indien het verblijf van verzoeker wordt ingetrokken, zijn de kansen om opnieuw ouderlijk gezag te bekomen zeer miniem.

Verzoeker zal in zijn land van herkomst de contacten ook niet afdoende kunnen benutten.

Uw Raad stelt bovendien dat het niet aanvaard wordt dat een vader vanuit het buitenland een gezinsleven kan onderhouden met jonge kinderen via diverse moderne communicatiemiddelen. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatie-middelen met kleine kinderen onvoldoende om een gezinsleven tussen ouder en kind te onderhouden (RvV 7 oktober 2021, nr. 261.780).

Uw Raad volgt hiermee haar voorgaande rechtspraak dat online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via onlinecommunicatie (zie RvV 29 mei 2020, nr. 236.222).

De kinderen van verzoeker zijn amper 12, 11 en 8 jaar oud. Zij zijn te jong om via onlinecommunicatie contact te hebben met hun vader.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door na te laten een zo grondig als mogelijk onderzoek te voeren naar het bestaan van verzoekers gezinsleven en vervolgens naar de toelaatbaarheid van een inmenging in dit gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Verzoeker is van mening dat de inmenging van de bestreden beslissing niet proportioneel is, gelet op wat aangehaald werd in het eerste onderdeel. ”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). In de bestreden beslissing worden de overwegingen in rechte en in feite die tot het nemen van deze beslissing hebben geleid, uitvoerig en overzichtelijk weergegeven. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is hiermee bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. De door verzoeker geuite kritiek betreft een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, zodat het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende evenredigheidsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. In het voorliggende geval genoot verzoeker een verblijfsrecht als familielid van een Belgische onderdaan, op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze wets-bepaling gelden in zijn situatie de bepalingen van hetzelfde hoofdstuk over de burgers van de Unie en hun familieleden, waaronder de artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden beslissing.

Artikel 44bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqües en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De relevante bepalingen van artikel 45 van de Vreemdelingenwet stellen verder:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van

het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

[...]"

2.5. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever, met betrekking tot de voormelde bepalingen in de Vreemdelingenwet, ook herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om de begrippen "*openbare orde*" en "*nationale veiligheid*" nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "*openbare orde*" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip "*openbare veiligheid*" betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten "*ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid*" worden onderscheiden van gewone "*redenen van openbare orde of nationale veiligheid*" en "*dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid*". "*Ernstige redenen*" vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone "*redenen*", terwijl "*dwingende redenen*" vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip "*ernstige redenen*" breder is dan het begrip "*dwingende redenen*" (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 en 37, met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet (zie ook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van een of meerdere strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van

toelichting, *Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24*). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te beoordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. Verweerder moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wordt nog opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

2.6. De bestreden beslissing houdt in dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1 van Vreemdelingenwet en dit om (ernstige) redenen van openbare orde. Verweerder is van oordeel dat verzoekers persoonlijke gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die het noodzakelijk maakt dat zijn verblijf wordt beëindigd, wat ook proportioneel wordt geacht in het licht van zijn persoonlijke en/of gezinsbelangen. Verzoeker betwist deze beoordeling.

2.7. In dit verband wenst de Raad allereerst te benadrukken dat verzoeker concreet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Zo blijkt dat hij op 29 maart 2024 in de gevangenis een onderhoud heeft gehad met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het gesprek verliep in het Nederlands. Verzoeker werd er van op de hoogte gebracht dat werd overwogen om een einde te stellen aan zijn verblijf en hem mogelijk ook de toegang tot het Belgische en Schengengrondgebied voor een bepaalde periode zou worden ontzegd, dit om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Hij werd verzocht een vragenlijst in te vullen en waar nodig de gevraagde bewijzen voor te leggen. Verzoeker kreeg hiervoor een termijn van 30 dagen. Verzoeker heeft op 26 april 2024 de ingevulde vragenlijst bezorgd aan het bestuur. Verder bezorgde hij het bestuur op 26 april 2024, op 29 april 2024, op 2 mei 2024 en op 16 mei 2024 allerlei stukken aangaande zijn situatie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder met al deze elementen rekening heeft gehouden.

2.8. In eerste instantie benadrukt verzoeker dat krachtens artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet enkel een einde kan worden gesteld aan het verblijf om *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. Hij betoogt dat er in zijn situatie geen sprake is van *“ernstige redenen van openbare orde”*. Hij stelt zijn misdrijven en veroordelingen niet te willen betwisten, maar voert aan dat er geen of geen voldoende onderscheid werd gemaakt tussen gewone *“redenen van openbare orde”* en *“ernstige redenen van openbare orde”*. Hij stelt dat het niet duidelijk is waarom het in zijn geval niet gaat om gewone *“redenen van openbare orde”*, maar wel om *“ernstige redenen van openbare orde”*. Verweerder heeft volgens hem onvoldoende onderbouwd waarom hij een ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Verzoekers kritiek kan niet worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet dat toelaat het verblijf te beëindigen op grond van gewone *“redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”*, en niet in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet dat vereist dat er sprake is van *“ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”*. Verzoeker betwist nergens concreet dat verweerder de beslissing heeft kunnen nemen op grond van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij ooit enig duurzaam verblijfsrecht zou hebben gehad, waardoor hij onder het toepassingsgebied van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet zou vallen. Deze vaststellingen maken dat in het geval van verzoeker gewone *“redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”* reeds konden volstaan om zijn verblijf te beëindigen. Hiermee blijkt reeds het ongefundeerd karakter van verzoekers kritiek.

Daarenboven stelt de Raad in elk geval ook vast dat in de bestreden beslissing net heel uitgebreid en zeer omstandig wordt gemotiveerd hoe verweerder tot zijn vaststelling komt dat verzoeker een persoonlijk gedrag vertoont dat *“een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van [zijn] verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen”*.

Zo wordt allereerst concreet ingegaan op de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen en de door hem gepleegde feiten. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeker sinds 2016 meerdere strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen, voornamelijk wegens het plegen van gewelddadige feiten, waaronder intrafamiliaal geweld, inbreuken op de wapenwet, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, belaging, vernielingen, wederrechtelijke vrijheidsberoving, woonstschennis, weerspanningheid en inbreuken op de drugswet. De meest recente veroordelingen dateren van 25 mei 2023 en van 3 januari 2024, waarbij

verzoeker respectievelijk een gevangenisstraf van drie jaar in staat van wettelijke herhaling en een gevangenisstraf van twintig maanden werden opgelegd. Verder heeft verweerder gemotiveerd dat verzoeker ook tweemaal werd veroordeeld door de politierechtbank wegens het niet naleven van het verbod op samenscholing tijdens de corona-epidemie. Verweerder merkte op dat verzoeker de kansen die hem door Justitie werden gegeven niet heeft aangegrepen om zich te herpakken. Hij wees er op dat verzoeker zich momenteel in de strafcategorie van 5 tot 7 jaar bevindt en het huidige strafeinde pas is voorzien voor 30 november 2029.

Verweerder gaat vervolgens in detail in op de door verzoeker gepleegde feiten en zijn persoonlijke gedragingen die ten grondslag lagen aan zijn verschillende veroordelingen:

“Naar aanleiding van een oproep voor een vermeend gevecht werd u op 26.11.2014 gecontroleerd en op heterdaad betrapt op het bezit van drugs. U was in het bezit van 1 verpakking met cannabis. De feiten zijn ontoelaatbaar vermits ze een gevaar betekenen voor de volksgezondheid en bovendien aanleiding geven tot het ontstaan van randcriminaliteit. Er werd u de gunst van opschorting gegeven gedurende een termijn van drie jaar. Dit had u moeten motiveren om u van dergelijke feiten te onthouden. Aangezien u echter gedurende uw proefperiode nieuwe feiten pleegde, werd de opschorting op een latere datum, namelijk op 04.04.2017, herroepen. De rechtbank hield bij hun vonnis d.d. 04.04.2017 rekening met uw gunstige vooruitzichten en begeleiding met betrekking tot uw zoektocht naar werk waardoor u een geldboete met uitstel opgelegd werd.

Op 07.02.2015 werden verbalisanten opgeroepen voor feiten van intra familiaal geweld. Ter plaatse trof de politie een huilende vrouw aan, namelijk [H.E.], in aanwezigheid van twee kinderen. Verbalisanten stelden zichtbare kwetsuren vast bij het slachtoffer. Zij verklaarde dat u, haar vriend, in dronken toestand, naar aanleiding van een banale discussie over een gsmtoestel agressief werd waarbij jullie minderjarige dochter trachtte tussen te komen tijdens de schermutseling. Op 22.03.2015 kreeg [H.E.] nogmaals slagen van u in aanwezigheid van jullie twee minderjarige kinderen. Op 08.08.2015 werden verbalisanten opgeroepen zich te begeven naar de [...] waar [H.E.] stond die weggelopen was en verklaarde dat u haar geslagen had. [H.E.] was duidelijk overstuur en vertoonde uiterlijke kwetsuren in het aangezicht. Zij verklaarde dat u, in dronken toestand na een feestje bij haar thuis, haar slagen had toegebracht met een blikje bier. U pleegde de feiten steeds onder invloed van alcoholische dranken. Uit het vonnis d.d. 18.05.2016 blijkt: “De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van minderjarige kinderen gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervaging met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer.” U werd voor deze feiten bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden.

Tijdens een fouille op 04.05.2016 werd 8,97 gram cannabis gevonden. Uit het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 22.12.2016 blijkt: “De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Druggebruik is ernstig. Drugs leiden tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht.” U werd veroordeeld tot de betaling van een geldboete.

Slechts twee maanden na uw veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 18.05.2016 werd u op 15.07.2016 nogmaals veroordeeld voor feiten van partnergeweld. Bij de laatste 2 feiten van partnergeweld (gepleegd op 04 en 25.05.2016) gedroeg u zich bovendien weerspanning tegenover de interveniërende inspecteurs. Naar aanleiding van de feiten die u pleegde op 04.05.2016 werd u gearresteerd en diezelfde dag, mits het naleven van voorwaarden, in vrijheid gesteld door de onderzoeksrechter. Op 25.05.2016 pleegde u echter wederom feiten waardoor u deze voorwaarden schond en aangehouden werd. In het vooronderzoek betwistte u de feiten ten aanzien van uw (ex)partner en schreef u het geweld aan uw slachtoffer, [H.E.], toe. Ter zitting werden de feiten niet langer door u betwist. De feiten werden bewezen verklaard op basis van de duidelijke vaststellingen door de politiediensten en de verklaringen van uw (ex) partner. Uit het vonnis d.d. 15.07.2016 blijkt: “Herhaald intra familiaal geweld is bijzonder laakbaar. In dit specifieke geval is niet alleen de partner van beklaagde, [H.E.], het rechtstreekse slachtoffer van de feiten, maar zijn ook de 3 jonge kinderen van het koppel getuige van de feiten. Uit het sociaal verslag blijkt bovendien dat beide ouders hun kinderen niet afschermen van hun onderlinge conflicten, zij weinig medewerking verlenen en niet actief betrokken zijn op het aanbod van hulpverlening.” U gaf ter terechtzitting aan dat u zich inmiddels bewust was van uw alcoholverslaving en de daaraan gekoppelde geweldsproblematiek. U verzocht de rechtbank om een milde, uitgestelde bestraffing met probatievoorwaarden. “Gelet op de aanslepende problematiek, zijn persoonlijkheid, de aard van de feiten en met het oog op zijn sociale re-integratie, oordeelt de rechtbank dat hij nood heeft aan en in aanmerking komt voor begeleiding en therapie en dit onder de vorm van probatievoorwaarden. Beklaagde heeft ingestemd met het naleven van probatievoorwaarden. Deze probatievoorwaarden zullen hem ertoe moeten aanzetten definitief een andere wending te geven aan zijn leven en zijn problematieken verder intensief aan te pakken. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het aangewezen is een deel van de bestraffing met uitstel uit te spreken, gekoppeld aan probatievoorwaarden die, onder meer, tot doel hebben dit alcoholprobleem het hoofd te bieden. [...] Teneinde dit ontrudend karakter te optimaliseren wordt het uitstel gekoppeld aan de maximaal voorziene uitsteltermijn.”, aldus het vonnis. U werd op 15.07.2016 veroordeeld tot een gevangenis

van 18 maanden met uitstel van 5 jaar uitgezonderd een effectieve gevangenisstraf van 9 maanden gekoppeld aan probatievoorwaarden waaronder u intensief laten behandelen door gespecialiseerde en rapporterende hulpverleningsinstanties inzake uw alcoholproblematiek en agressieproblematiek, u intensief toeleggen op het vinden van werk en actief medewerking verlenen inzake jeugdbescherming en jeugdhulp. De probatievoorwaarden zouden u er, zoals reeds vermeld, toe moeten aanzetten uw leven definitief een andere wending te geven en uw problematieken intensief aan te pakken.

Ondanks uw mooie woorden op de terechtzitting van 15.07.2016, ging u gewoon verder op hetzelfde elan en slechts twee maanden later, namelijk op 15.09.2016 pleegde u alweer gelijkaardige feiten. U werd vervolgd voor opzettelijke slagen aan uw ex-vriendin ([H.E.]), belaging en bedreiging van uw vriendin en haar vriendinnen en bezit van een mes waarvan u voor de dracht geen wettige reden kon aanvoeren. U bedreigde [S.W.] een vriendin van [H.E.] en haar naasten herhaaldelijk met moord en verkrachting. U werd aangetroffen bij de woning van dit slachtoffer en bleek bij fouille in het bezit te zijn van een groot keukenmes. U gebruikte de gsm van uw ex-vriendin om het slachtoffer te kunnen bereiken. Ook een tweede vriendin van [H.E.], [K.F.], deed aangifte van gelijkaardige doodsb bedreigingen. Uit het onderzoek bleek dat u [H.E.] ook weer meermaals slagen had toegebracht. Het was duidelijk dat u bewust wetens en willens de rust van de slachtoffers verstoorde, dat u dit wel degelijk besepte en dat de slachtoffers zich door de sms-berichten bedreigd voelden. Uw goede voornemens hielden blijkbaar niet lang stand en de probatievoorwaarden toegekend bij vonnis d.d. 15.07.2016 konden u kennelijk niet aanzetten om definitief een andere wending te geven aan uw leven en uw problematieken verder intensief aan te pakken.

Ter terechtzitting bekende u de feiten en betuigde u uw spijt hierover. Uit het vonnis d.d. 09.01.2017 blijkt: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Zij betekenen ook een inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Beklaagde verzoekt om een probatieuitstel en is bereid zich te laten begeleiden voor zijn agressieprobleem. De rechtbank meent dat dit voor beklagde aangewezen is en legt daarom onder de navolgende voorwaarden waarmede beklagde akkoord gaat, de navolgende straf deels op met uitstel. Het Openbaar Ministerie gaat akkoord met een probatieuitstel." De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 09.01.2017 tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel drie jaar uitgezonderd de voorlopige hechtenis.

[...]

Drie à vier jaar nadat u voor het eerst probatiemaatregelen opgelegd werden, had u uw problematiek nog steeds niet (afdoende) aangepakt. U diende weer terecht te staan voor feiten van ernstige mondelinge bedreigingen, wederrechtelijk en willekeurige gevangenhouding, onrechtmatig binnendringen in een bewoond pand, onrechtmatig binnendringen in een bewoond pand met behulp van bedreiging of geweld, opzettelijke slagen aan partner, weerspanning, smaad aan de politie en gewone diefstal.

In het kader van een turbulente relatie tussen u en [M.V.D.W.] onttaarden ruzies herhaaldelijk in het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan haar. Dit geschiedde op 10.05.2020, 27.10.2020 en meermaals in de periode tussen 04.11.2020 en 10.11.2020. De politiediensten kwamen naar aanleiding van oproepen ook ter plaatse bij de woning van [M.V.D.W.] te Antwerpen. De verklaringen van het slachtoffer aangaande de door toegebrachte slagen zijn geloofwaardig. De gepleegde feiten werden afdoende precies en zonder zin voor overdrijving beschreven en in een qua tijd en ruimte coherente feitelijke context geplaatst. U erkende ter zitting [M.V.D.W.] meermaals opzettelijk slagen te hebben toegediend.

Op 10.05.2020 ging het feit van het opzettelijke toebrengen van slagen en verwondingen gepaard met een feit van woonstschennis. U, die onder invloed was van alcohol, drong de woning van [M.V.D.W.] binnen via een geforceerde deur hoewel zij deze had gebarricadeerd met een zetel en een plank. Buren verwittigden de hulpdiensten naar aanleiding van het hulpgeroep van [M.V.D.W.].

U wilde controle houden over het slachtoffer en beroofde haar van haar vrijheid op 27.10.2020 en 08.11.2020 door haar in haar eigen woning op te sluiten. U deed de woning slotvast en nam de enige sleutel mee. Op 27.10.2020 waren de politiediensten na een oproep naar de woning van [M.V.D.W.] gegaan. Zij was opgesloten in haar eigen woning en vroeg al wenend om hulp van de politie, die met haar toelating, de deur van de woning intrapten. U had de sleutelbos van [M.V.D.W.] onvreemd en had een laptop en bijhorend toetsenbord meegenomen. Gezien u vaak in de buurt van het SintJansplein rondhing, kon u aldaar worden opgepakt. U had de tablet met toetsenbord en de sleutelbos nog bij u.

Uit het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 25.05.2023 blijkt: "De bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. Beklaagde diende meermaals zijn (ex)partner opzettelijke slagen toe. Hij drong tegen haar wil haar woning binnen en beroofde haar twee maal van haar vrijheid door haar op te sluiten in haar eigen woning. Haar sleutelbos en tablet met bijhorend toetsenbord werden door beklagde onvreemd. Opzettens de politiediensten gedroeg beklagde zich weerspanning. Hij smaade ook een inspecteur van politie en

bedreigde deze mondeling onder bevel of voorwaarde met een aanslag op personen waarop criminele straffen zijn gesteld ('Als ik u op straat zie ga ik u neersteken'). De feiten getuigen in hoofde van beklaagde van een fundamenteel gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten, voor andermans fysieke en psychische integriteit evenals voor de werking van de politiediensten." Eerdere veroordelingen hebben geenszins tot enige gedragsverandering geleid. Dit alles wijst op een op criminaliteit gerichte persoonlijkheid. Het Hof van Beroep veroordeelde u tot een gevangenisstraf van drie jaar.

Op 08.05.2022 werd de politie om 9u45 opgeroepen naar een pand te Antwerpen. Ter plaatse trof de politie u aan terwijl u onophoudelijk schold tegen de andere aanwezigen in het appartement en voortdurend herhaalde "ik ga hen sewes kapot maken". Naar eigen zeggen was u onder invloed van alcohol en verdovende middelen. Op de kast in de woonkamer trof de politie een bebloede asbak aan. Een getuige verklaarde dat er in het appartement een ruzie was ontstaan tussen u en [F.E.H.]. U nam een mes ter hand en bedreigde [F.E.H.] hiermee, waarop de getuige was tussengekomen en het mes had afgenomen. Ondertussen bleef u [E.H.] bedreigen. Vervolgens nam [F.E.H.] een asbak en sloeg hiermee tegen uw hoofd. Toen de getuige samen met u naar de badkamer ging, ontstond er opnieuw ruzie tussen u en [F.E.H.]. U verklaarde dat [F.E.H.] uw drank had afgenomen waardoor er een ruzie ontstond. Zij nam een mes en begon hiermee te zwaaien waarop een vriend tussenkwam en het mes afpakte. Vervolgens gooide zij de asbak naar uw hoofd en werd u nog bozer. [F.E.H.] verklaarde dat u haar had gevraagd om mee te gaan naar uw appartement maar nadat ze had gezegd dat ze die niet wilde, werd u agressief. Ze had zich verstoppt in het toilet, maar u had de deur open gestampt. U had toen plots een groot mes in uw hand, dat ze wilde wegslaan, maar raakte verwond aan haar vinger. Vervolgens liep ze naar de living en gooide u een asbak naar haar. Daarop nam ze de asbak en gooide ze hem terug. Wat later diezelfde dag werd de politie opnieuw opgeroepen naar het pand. U stond opnieuw voor de deur waarop [F.E.H.] geweigerd had om de deur te openen. Vervolgens stampte u verschillende keren tegen de deur en probeerde u de deur te openen. De andere aanwezigen konden voorkomen dat u de woning binnenkwam in afwachting van de politie.

Op 31.05.2022 werd de politie opgeroepen omdat een man mensen bedreigde met een mes. Ter plaatse trof de politie u, alsook drie slachtoffers aan.

1 slachtoffer verklaarde dat ze op bezoek ging bij een vriendin en dat u toevallig ook voor de deur stond. Op een gegeven ogenblik stampte u de voordeur in en liep u met het slachtoffer naar de derde verdieping. Daar ontstond een discussie in een andere taal, waarop u plots een mes vastnam en ongecontroleerd in de richting van aanwezige personen zwaaide. U verklaarde dat u naar het appartement van uw vriendin was gegaan om cocaïne te kopen. Uw vriendin zou plots flessen drank naar beneden beginnen gooien zijn waarop u vervolgens naar boven bent gegaan en u door enkele mannen bedreigd werd met een mes. Daarom had u een schaar genomen om u te verdedigen. U ontkende ook de voordeur te hebben ingestampt.

Op 07.08.2022 zag de politie op beelden van de stadscamera's dat twee personen elkaar aan het duwen en trekken waren in het Schipperskwartier in Antwerpen. Ter plaatse trof de politie u en een andere man aan die beiden in dronken toestand waren.

Op 16.09.2022 werd de politie opgeroepen naar het OCMW-filiaal te Antwerpen omdat u de medewerkers van het OCMW bedreigde hen de keel over te snijden. De medewerkers verklaarden dat u zonder afspraak het gebouw was binnengelopen en vroeg om extra geld voor een uitstapje. Er werd u uitgelegd dat er een procedure diende gevolgd te worden om extra geld te krijgen. Waarop u agressief werd. U riep "Ik neuk jullie moeder" en "Ik snij jullie keel over als jullie mijn geld niet geven", waarop de OCMW-medewerkers u naar buiten stuurden. Vervolgens begon u met uw vuist en met een voorwerp op de ramen van het bureau te slaan terwijl u de OCMW-medewerkers bleef beledigen. U verklaarde dat de OCMW-medewerkers onvriendelijk waren en ruzie zochten. U zou hen niet bedreigd hebben maar zou wel teruggeroepen hebben.

Op 23.10.2022 werd de politie opgeroepen naar het De Coninckplein omdat daar een geseinde persoon was signaleerd. Ter plaatse werd u aangetroffen en gearresteerd. Tijdens uw overbrenging riep u naar de inspecteurs dat wanneer ze u zouden aanraken, u hen en hun familie zou doden.

U verzocht het Hof om toepassing te maken van artikel 65, lid 2 van het Strafwetboek en om vast te stellen dat de ten laste gelegde feiten en de feiten voorwerp van het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen d.d. 25.05.2023 de voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet. Het Hof was echter van oordeel dat de feiten niet de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet met de feiten voorwerp van voormeld arrest d.d. 25.05.2023, doch wel een hervat uitmaken in hetzelfde type criminaliteit, met name gewelddelicten en veroordeelde u op 03.01.2024 tot een gevangenisstraf van 20 maanden." (eigen onderlijning)

Aldus wijst verweerder in de bestreden beslissing op het gegeven dat meerdere van de door verzoeker gepleegde feiten door de rechtbanken die hem hebben veroordeeld “ernstig”, “laakbaar” of “bijzonder laakbaar” zijn genoemd.

Verweerder doet op basis van dit alles volgende vaststellingen: *“Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon. U geeft blijk van een gevaarlijke en agressieve ingesteldheid. Doordat u eerdere kansen om u te herpakken onbenut liet, blijft er een risico dat u opnieuw strafbare feiten pleegt. U trekt geen lessen uit uw eerdere veroordelingen of de maatregelen die aan u opgelegd werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag zal herhalen. Het risico dat uw agressiviteit op een gegeven moment zo uit de hand loopt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden, kan niet uitgesloten worden.”*

Verweerder heeft, aan de hand van zijn voormelde motivering, wel degelijk concreet en omstandig geduid waarom volgens hem de door verzoeker gepleegde feiten en zijn persoonlijke gedragingen een voldoende ernst hebben om een beëindiging van het verblijf om ernstige redenen van openbare orde te rechtvaardigen. Hij wees op de concrete feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker, waarbij verzoeker meermaals werd veroordeeld voor ernstige feiten van agressie en van intra-familiaal geweld, ook in het bijzijn van minderjarige kinderen. Hij wees op de bewoordingen die de strafrechters zelf hebben gebruikt bij het veroordelen van verzoeker en op het totale gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van de personen in zijn omgeving en op zijn gevaarlijke en agressieve ingesteldheid, zoals dit blijkt uit de gepleegde feiten en waardoor ook het risico bestaat dat zijn slachtoffers blijvende beperkingen overhouden. Verweerder motiveert overigens ook dat verzoeker de ernst van zijn daden niet inziet, noch begrijpt dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, wat enkel wordt bevestigd door verzoekers huidige kritiek op de bestreden beslissing. De Raad acht het, in het licht van de uiteengezette feiten en persoonlijke gedragingen van verzoeker – die zich uitstrekken over een lange periode en waarbij verzoeker zich, ondanks geboden kansen om te werken aan zijn verslavings- en agressieproblemen en zich te herpakken, schuldig bleef maken aan zeer ernstige gewelddadige feiten die ernstige en langdurige gevolgen kunnen hebben voor de slachtoffers – alleszins niet kennelijk onredelijk waar verweerder heeft geoordeeld dat verzoeker *“een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van uw verblijf in België rechtvaardigen en zelfs vereisen”*. Verzoeker toont met zijn kritiek niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

2.9. Verzoeker geeft in tweede instantie aan specifiek te betwisten dat er nog sprake is van een actuele bedreiging voor de openbare orde. Hij stelt dat het hebben gepleegd van strafrechtelijke feiten op zich onvoldoende is om te spreken van een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde. Hij betoogt dat er immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans moet bestaan dat het individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan en een louter hypothetische kans niet volstaat. Hij is aldus van mening dat er een risico op recidive moet bestaan vooraleer het risico voor de openbare orde als actueel kan worden beschouwd. Hij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt aangetoond dat hij actueel een werkelijk gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat hij spijt heeft van zijn daden en vanuit de gevangenis werkt aan zijn verslavingsproblematiek. Hij wijst erop dat hij geen (disciplinaire) problemen heeft in de gevangenis. Volgens verzoeker is hiermee onvoldoende rekening gehouden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat verweerder omstandig heeft gemotiveerd omtrent het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde en de kans op recidive, en dit aantoonde dat ter zake een concreet onderzoek heeft plaatsgevonden dat zich niet beperkt tot een loutere vermelding van de gepleegde strafrechtelijke feiten. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, werd hierbij ook concreet rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker aangaf spijt te hebben van zijn daden en dat hij aangaf vanuit de gevangenis te willen werken aan zijn verslavingsproblematiek.

Verweerder heeft allereerst een omstandig overzicht gegeven van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker vanaf 2016, voor feiten die teruggaan tot 2014, en waarbij de meest recente veroordelingen dateren van 25 mei 2023 en van 3 januari 2024, voor feiten die werden gepleegd respectievelijk in de periode van 10 mei 2020 tot 10 november 2020 en in de periode van 8 mei 2022 tot 23 oktober 2022. Hierbij wordt ook concreet ingegaan op de strafuitvoering en verzoekers actuele verblijf in de gevangenis, waarbij zijn strafeinde pas is voorzien voor 30 november 2029. Vervolgens oordeelde verweerder inzake het actuele en ernstige gevaar voor een fundamenteel belang van de samenleving en het risico op recidive als volgt:

“Het gegeven dat eerdere veroordelingen geen gedragswijziging tot stand brachten, toont aan dat u hardleers bent. Ze wijzen op een normvervaging en een asociale en agressieve ingesteldheid.”

U lijkt niet vatbaar voor tussenkomsten van Justitie. Er werd u een opschorting van straf toegekend. Er werden u geldboetes, korte gevangenisstraffen en straffen met uitstel gekoppeld aan probatie-voorwaarden toegekend. Voorwaarden die u naast zich neerlegde. U bent niet geneigd zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat u zich aan de wet moet houden.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u twee veroordelingen door de Politierechtbank (op 16.11.2021 en op 13.12.2022) hebt opgelopen wegens het verbod op samenscholing tijdens de coronamaatregelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u geen enkele wijze rekening houdt met derden. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin en aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt. Door de maatregelen niet na te leven werd het draagvlak voor het volgen van de maatregelen aangetast en werd de volksgezondheid bedreigd.

Het gegeven dat u in uw brief aan DVZ verklaarde spijt te hebben van de strafbare feiten die u gepleegd hebt en dat u uw excuses wil aanbieden aan de slachtoffers en een gesprek wil hebben met de slachtoffers, volstaat niet om te concluderen dat u zich in de toekomst zal houden aan de Belgische reglementering en geen nieuwe slachtoffers meer zal maken en doet geen afbreuk aan het feit dat u meermaals veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten.

U verklaarde in een schrijven gevoegd bij het formulier hoorrecht dat u bezig bent om in therapie te gaan en dat u aangemeld bent om opgenomen te worden in de afkickkliniek (via "Tandem") om aan uw drank- en drugsprobleem te werken. Uit het strafdossier blijkt dat u al vele jaren op een problematische wijze omgaat met alcohol en drugs en dat er sprake is van een agressieproblematiek. Uit wat supra beschreven werd, blijkt dat u zich in het verleden nooit blijvend aan de u opgelegde voorwaarden hield ondanks spijtbetuigingen en het meermaals geuite voornemen uw problematieken aan te pakken. Er dient opgemerkt te worden dat u reeds in 2016 voorwaarden opgelegd werden om u intensief laten behandelen door gespecialiseerde en rapporterende hulpverleningsinstanties voor uw alcohol- en drugsproblematiek. Voorwaarden die u niet hebt nageleefd en tal van kansen die u niet greep. 8 jaar later kampt u immers nog steeds met dezelfde problematiek waardoor het niet onredelijk is zich vragen te stellen bij uw motivatie ditmaal. Het risico dat u vroeg of laat weer gelijkaardig gedrag zal vertonen, blijft reëel. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van een ander persoon. U geeft blijk van een gevaarlijke en agressieve ingesteldheid. Doordat u eerdere kansen om u te herpakken onbenut liet, blijft er een risico dat u opnieuw strafbare feiten pleegt. U trekt geen lessen uit uw eerdere veroordelingen of de maatregelen die aan u opgelegd werden. U blijkt de ernst van uw daden niet in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook voor de maatschappij een gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag zal herhalen. Het risico dat uw agressiviteit op een gegeven moment zo uit de hand loopt dat slachtoffers blijvende beperkingen overhouden, kan niet uitgesloten worden."

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat "het niet duidelijk" is waarom verweerder in de bestreden beslissing concludeert dat hij een werkelijk, ernstig én actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Integendeel, in de bestreden beslissing wordt meermaals terecht gewezen op verzoekers persoonlijke gedragingen en zijn omstandig strafverleden waaruit in alle redelijkheid een reëel risico op recidive kan worden afgeleid. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat verweerder in dit verband geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, nu verweerder rekening hield met de door hem tijdens het horen aangebrachte gegevens en stukken. Het gegeven dat verzoeker vanuit de gevangenis werd aangemeld bij een organisatie die zich toelegt op de "toeleiding en aanmelding na detentie en meer", maakt ook nog niet dat hij met succes een dergelijk traject heeft doorlopen. In dit verband heeft verweerder in alle redelijkheid gewezen op het gegeven dat verzoeker al sinds 2016 tegenover de strafrechter stelde zich "inmiddels bewust [te zijn] van [zijn] alcoholverslaving en de daaraan gekoppelde geweldsproblematiek" en ermee instemde zich intensief te laten behandelen door gespecialiseerde hulpverleningsinstanties inzake zijn verslavings- en agressieproblematiek, maar dit keer op keer loze woorden zijn gebleken. Door in dit verband louter nog toe te voegen dat hij geen (disciplinaire) problemen heeft in de gevangenis, slaagt verzoeker er ook niet in om alsnog het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling aan te tonen. Nog los van het gegeven dat verzoeker hier niet specifiek op wees in het kader van het horen voor het nemen van de bestreden beslissing, blijkt niet dat dit gegeven van aard is afbreuk te kunnen doen aan, of determinerend te kunnen zijn in, de beoordeling inzake het actuele en ernstige gevaar voor de samenleving.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet overtuigen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat zijn persoonlijke gedragingen een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving en deze rechtvaardigen, meer zelfs

het noodzakelijk maken, dat een einde wordt gesteld aan zijn verblijf. Hij maakt niet aannemelijk dat enig concreet gegeven dat zijn persoonlijke situatie kenmerkt hierbij onterecht niet of onvoldoende in rekening is gebracht.

2.11. In derde instantie geeft verzoeker aan dat volgens hem de (ernstige) redenen van openbare orde niet correct zijn afgewogen ten opzichte van zijn gezins- en persoonlijke belangen. Hij is van mening dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn privé- en gezinsleven en dat verweerder er niet in is geslaagd in dit verband een zorgvuldige en redelijke afweging te maken. Hij betoogt dat er geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden naar zijn situatie. Hij wijst allereerst op de aanwezigheid in België van zijn Belgisch kind en van twee andere Belgische kinderen die hij momenteel via de rechtbank tracht te erkennen. Hij geeft aan dat hij opnieuw meer diepgaande banden met deze nog zeer jonge kinderen wenst op te bouwen. Hij stelt spijt te hebben van alle zaken die hij in het verleden heeft gedaan waardoor hij niet genoeg aanwezig kon zijn in het leven van zijn kinderen en herhaalt te willen werken aan zijn verslaving. Verder wijst hij op de aanwezigheid van zijn Belgische partner, met wie hij stelt wel degelijk een standvastige en duurzame relatie te hebben. Hij stelt nog dat hij meer dan 12 jaar legaal in België heeft gewoond en hier zijn leven heeft opgebouwd, dat hij als minderjarige alleen vertrok uit zijn land van herkomst en reeds sinds 2006 in Europa verblijft en dat hij absoluut geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, Guinee. Hij voert aan dat hij er niemand meer heeft en dat de grootvader die hij er had mogelijk is overleden en hij alleszins al 18 jaar geen contact meer met hem heeft. Hij merkt op dat zijn ouders zijn overleden en hij enkel nog een zus heeft die in Nederland verblijft. Hij is van mening dat verweerder disproportioneel veel gewicht geeft aan het publieke belang en zijn persoonlijke belangen niet correct heeft afgewogen.

2.12. In dit verband voorziet artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet dat bij de beslissing tot beëindiging van het verblijf ook rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er nog banden zijn met het land van oorsprong.

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin ook dat de in artikel 44bis van deze wet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

De wetgever wees hiermee op het belang van een belangenafweging, waarbij moet worden gelet op de bescherming van artikel 8 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 18*). De kritiek van verzoeker wordt daarom mede beoordeeld in het licht van de bepalingen van het eveneens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM.

2.13. Voormelde verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, recht dat echter niet absoluut is. Het EHRM heeft er zo bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze is geïnspireerd door één of meerdere van de in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden bij het maken van een billijke belangenafweging, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner-criteria (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, § 48; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 57 en 58).

Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen;
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die zij waarschijnlijk zullen ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van deze criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

2.14. Het wordt in casu niet betwist dat verzoeker een privé- en/of gezinsleven heeft in België en dat de beëindiging van zijn verblijf een inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op een privé- en/of gezinsleven (cf. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 40; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 49; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci/ Zwitserland, § 53; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 47). Deze inmenging dient door de Raad te worden getoetst aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

2.15. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat zij een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de preventie van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en/of privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.16. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Dit vereist dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker en diens gezinsleden enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds, waarbij ook het hoger belang van de betrokken minderjarige kinderen in rekening dient te worden gebracht.

2.17. Uit wat voorafgaat, blijkt reeds dat verweerder kon oordelen dat verzoeker gelet op zijn persoon-lijke gedragingen een werkelijke, ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

2.18. De Raad stelt verder vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder met al de door verzoeker tijdens het horen ingeroepen elementen van een gezins- en privéleven, zoals hierboven ook nog eens aangehaald door verzoeker, rekening heeft gehouden. Zo wordt in deze beslissing gemotiveerd als volgt:

"U verklaarde in het formulier hoorrecht d.d. 26.04.2024 dat u 3 minderjarige kinderen heeft: [Y.F.], [E.Y.S.] en [E.Y.B.], wonende in de [...]. [F.Y.] heeft u erkend, de twee jongste kinderen zijn niet erkend door u maar hierrond werd een procedure opgestart. U zet stappen in de richting van contactherstel. U vermeldt dat u,

indien u zou moeten terugkeren naar Guinee, onmogelijk contact zal kunnen hebben met uw kinderen. In de motivatiebrief die u toevoegde, stelt u o.a. dat u graag een toekomst zou willen opbouwen met uw kinderen. U stelt dat u uw ouders op jonge leeftijd verloren hebt en weet hoe het voelt om zonder ouders op te groeien. Daarom zou u het uzelf erg kwalijk nemen dat u uw kinderen dit heb aangedaan en dat jullie nu samen in deze situatie zitten.

U legt meerdere stukken voor om uw verklaringen te ondersteunen.

Uit een dagvaarding van het Parket van de procureur des Konings (Afdeling Antwerpen, sectie Jeugd) d.d.13.03.2024 blijkt dat u, [F.J.] en [E.H.] gedagvaard werden om op 23.04.2024 te verschijnen teneinde de maatregel te herzien, genomen bij vonnis d.d. 02.05.2023, van de Jeugdrechtsbank te Antwerpen, waarbij [F.J.] werd toevertrouwd aan het milieu van moeder.

Uit een brief van [M.S.] (Team Justitieel Welzijnswerk, CAW De Kempen) d.d. 09.04.2024 blijkt dat uw trajectbegeleider in de gevangenis van Wortel op 11.04.2023 per mail contact opnam met de jeugdconsulente in verband met de kinderen. Nadien zou er ook telefonisch contact geweest zijn tussen de consulente en de trajectbegeleider. Omdat u even buiten en vervolgens in de strafinrichting te Antwerpen verbleef, kon het contact met de trajectbegeleider en de consulente niet verder gezet worden. Sinds u in de gevangenis van Merksplas verblijft, begeleidt [M.S.] u hier verder bij. Op 08.02.2024 nam zij voor het eerst contact op met de consulente die intussen de mogelijkheden m.b.t. contactherstel met het oudste kind verder verkent. Op 21.03.2024 vond een eerste gesprek met meester [W.S.] plaats in functie van de zitting voor de Jeugdrechtsbank op 23.04.2024 en de erkenning van de jongste kinderen.

In een schrijven d.d. 26.04.2024 bevestigt meester [W.S.] dat er een procedure hangende is bij de Familierechtsbank m.b.t. de erkenning van de 2 jongste kinderen alsook een procedure bij de Jeugdrechtsbank waarbij het omgangsrecht voor het oudste kind centraal staat.

[E.A.] (consulente Opgroeien) informeert in een brief d.d. 30.04.2024 dat de sociale dienst van de Jeugdrechtsbank u sinds augustus 2016 opvolgt in het kader van de ondertoezichthouding van uw kinderen. Ze stelt dat er door omstandigheden al langere tijd geen contact meer is tussen u en [J.]. U stelt wel actief de vraag naar een contactherstel met [J.]. U toont binnen uw mogelijkheden betrokkenheid naar [J.], contacteert hun dienst regelmatig met de vraag naar een laatste stand van zaken in de situatie van [J.] en heeft een grote wens naar het heropstarten van bezoekenmomenten. Dit heeft u doorheen de jaren steeds gedaan. U werkt steeds op een positieve manier samen, bent aangenaam en respectvol in de omgang en beseft dat u eerst stappen moet zetten in uw eigen traject vooraleer er opnieuw contacten kunnen doorgaan met [J.].

Uit uw administratief dossier blijkt dat u van 01.10.2012 tot 13.10.2017 een wettelijke samenwoning had met [E.H.B.H.] geboren op [...] te Antwerpen, Belgische nationaliteit). Van 05.11.2012 tot 06.12.2016 stonden jullie officieel op hetzelfde domicilieadres ingeschreven.

[E.H.B.H.] heeft 3 kinderen: [F.J.D.F.Z.] (geboren op [2011] te Antwerpen, Belgische nationaliteit), [E.F.S.A.D.] (geboren op [2013] te Antwerpen, Belgische nationaliteit) en [E.F.B.] (geboren op [2016] te Antwerpen, Belgische nationaliteit).

Uw wettelijke samenwoning met mevrouw [E.H.] werd op 13.10.2017 stopgezet omdat zij die dag in het huwelijk trad met een andere partner, namelijk [F.K.]. Op 07.01.2020 zijn [E.H.B.H.] en [F.K.] uit de echt gescheiden.

[F.J.D.F.Z.] werd door u erkend op 17.08.2012. Beide andere kinderen werden op 19.12.2016 erkend door [F.K.]. De 3 kinderen verblijven heden allen officieel op het adres van uw ex-partner [E.H.B.H.].

Tussen kind en ouder ontstaat vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermens-waardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samen-wonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). In dit geval blijkt evenwel dat er gedurende een langere periode geen contacten waren en dat door de feiten die u pleegde tegen hun moeder -waarvan zij getuige waren- de kinderen traumatische ervaringen meemaakten zodat de band tussen u en de

kinderen wel degelijk verbroken is. Het feit dat er sprake is van contactherstel impliceert dat de contacten verbroken zijn.

Hoewel u aantoonst dat u juridische stappen onderneemt in verband met contactherstel en erkenning, blijkt uit geen enkel voorliggend stuk dat de relatie met voormelde 3 kinderen momenteel voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Wat [J.] betreft is een procedure m.b.t. het omgangsrecht hangende, wat [S.] en [B.] betreft is een procedure m.b.t. de erkenning hangende.

Sinds 06.12.2016 stond u nooit meer officieel ingeschreven op hetzelfde adres als voormelde kinderen. [F.] was toen 5 jaar, [S.] 3 jaar en [B.] nog geen jaar oud. Zoals blijkt uit voorgaande werd enkel [J.] door u erkend, beide andere kinderen werden erkend door mevrouw [F.]. De kinderen stonden steeds ingeschreven op het adres van hun moeder. Het is redelijk te stellen dat zij reeds lange tijd de voornaamste zorgdrager is. Uit niks blijkt dat u heden op enige manier bijdraagt in de opvoeding van [J.], en bij uitbreiding in de opvoeding van de andere twee (niet door u erkende) kinderen. Meer nog, uit de brief van de consulente Opgroeien d.d. 30.04.2024 blijkt dat er "door omstandigheden" al langere tijd geen contact meer is tussen u en [J.]. Er kan aangenomen worden dat hetzelfde geldt voor de overige (niet door u erkende) kinderen, tenminste ligt geen bewijs van het tegendeel voor. Uit de dagvaarding die u voorlegde, blijkt ook dat [F.J.] bij vonnis d.d. 02.05.2023, van de Jeugdrechtbank te Antwerpen, toevertrouwd werd aan het milieu van de moeder. Uit niets blijkt dat er intussen daadwerkelijk contacten zijn geweest tussen u en [J.] en/of de andere kinderen.

Uit de door u voorgelegde documenten blijkt dat u reeds sinds augustus 2016 opgevolgd wordt in het kader van de ondertoezichtstelling van uw kinderen door de sociale dienst van de Jeugdrechtbank. Hieruit alleen al kan afgeleid worden dat deze kinderen een problematische thuissituatie kenden toen u wel nog met hen samenwoonde. Dit blijkt daarnaast ook uit de veroordelingen die u opliep ten gevolge van partnergeweld gepleegd op hun moeder. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het vonnis d.d. 18.05.2016: "De gepleegde feiten zijn laakbaar, temeer in aanwezigheid van minderjarige kinderen gepleegd, en getuigen van een verregaande normvervalsing met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer." Uit hetzelfde vonnis blijkt dat mevrouw [E.] verklaarde dat uw dochter op 07.02.2015 trachtte tussenbeide te komen toen u agressief werd naar aanleiding van een discussie over een gsm: uw dochter was toen nog geen 4 jaar oud. En uit het vonnis d.d. 15.07.2016 blijkt: "Herhaald intra familiaal geweld is bijzonder laakbaar. In dit specifieke geval is niet alleen de partner van beklaagde, [H.E.], het rechtstreekse slachtoffer van de feiten, maar zijn ook de 3 jonge kinderen van het koppel getuige van de feiten. Uit het sociaal verslag blijkt bovendien dat beide ouders hun kinderen niet afschermen van hun onderlinge conflicten, zij weinig medewerking verlenen en niet actief betrokken zijn op het aanbod van hulpverlening." Het geweld waarvan de kinderen op zeer jonge leeftijd getuige van waren, heeft ongetwijfeld ingrijpende gevolgen gehad op hun fysiek, psychisch, sociale en emotionele welzijn. Daar heeft u geen rekening mee gehouden en u heeft de belangen van de kinderen ernstig geschaad.

Het is niet zeker dat u via de door u aangespannen procedures het contact met [J.] kan herstellen en de jongste kinderen kan erkennen, de rechter dient zich hierover uit te spreken. Uit de mail die uw raadsheer op 05.04.2024 stuurde naar [M.S.], blijkt dat er nog enkele complicaties opspelen met betrekking tot de betwisting van de bestaande ouderschapsband en de erkenning van de kinderen: "Immers, als er reeds een sterke band tussen de kinderen en de meemoeder bestaat zal de rechtbank -ongeacht of cliënt de biologische vader is- niet makkelijk besluiten deze erkenning te verbreken." U legt geen enkel van de reeds gevelde vonnissen van de Jeugd- en/of Familierechtbank voor en laat na mede te delen wat op de terechtzitting d.d. 23.04.2024 m.b.t. [J.] beslist werd. In de lopende procedures kan u zich, wanneer u niet langer in België verblijft, laten vertegenwoordigen door uw raadsman teneinde uw belangen te laten behartigen. Er kan trouwens opgemerkt te worden dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw recht op verblijf en geen verwijdering inhoudt. U hebt heden nog niet voldaan aan justitie en uw strafeinde is pas voorzien voor 30.11.2029.

Er is niet gebleken dat het hoger belang van de kinderen uw nabijheid vergt, mede gelet op de aard van de gepleegde feiten. U heeft zich jarenlang bezondigd aan partnergeweld, niet alleen tegen de moeder van voormelde kinderen maar ook tegen twee andere dames met wie u nadien een relatie had. Mede hierdoor kan worden gesteld dat er een risico bestaat dat u zich hier in de toekomst nog aan kan bezondigen.

De kinderen en hun moeder hebben de Belgische nationaliteit, de beëindiging van uw verblijfsrecht heeft dus geen gevolgen voor hun verder verblijf in België. Gezien u al langere tijd geen deel meer uitmaakt van het dagdagelijkse leven van deze kinderen, heeft de beëindiging van uw verblijfsrecht niet dezelfde ontwrichtende impact op hun leven als wanneer u wel als een gezin zou samenwonen met hen.

Indien u opnieuw het recht zou bekomen op contact met [J.], u [B.] en [S.] mag erkennen en u het contact met hen opnieuw kan opbouwen, dan kan dit ook via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen

en/of via periodieke reizen. Dat uw verblijfsrecht beëindigd wordt, is een gevolg van uw crimineel gedrag. Het feit dat er lopende rechtszaken zijn met het oog op het omgangsrecht met [J.] en de erkenning van [S.] en [B.], weegt niet op tegen het feit dat u door uw gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uw wens om ouder, vader te zijn voor de kinderen en een liefdevolle toekomst met hen te willen opbouwen doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Indien aangetoond zou zijn dat de belangen van de kinderen door onderhavige beslissing geschonden zouden worden, quod non, wordt opgemerkt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM heeft ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

Een door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) beschermenswaardig gezinsleven met (één van) de drie kinderen werd niet aangetoond. Indien dit wel aangetoond zou zijn, quod non, rechtvaardigen de bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van uw familie- en/of gezinsleven. Door uw persoonlijk gedrag zijn er ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van uw verblijf rechtvaardigen.

In het formulier hoorrecht stelt u een duurzame relatie te hebben met [S.B.]. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u ten tijde van de opstelling van onderhavige beslissing (13.06.2024) tweemaal fysiek en driemaal virtueel bezoek kreeg van iemand die naar de naam [S.P.] luistert. Zij werd door de gevangenis als zijnde uw vriendin geregistreerd, het is de Administratie onbekend op basis van welke stukken dit gebeurde. U legt geen enkel document voor om de duurzaamheid van deze relatie te staven en vermeldt enkel haar adres en telefoonnummer. Alhoewel u verklaarde met mevrouw samengewoond te hebben, blijkt uit het administratief dossier niet dat jullie officieel samengewoond hebben, noch dat er een aanvraag tot wettelijke samenwoning met mevrouw werd ingediend. U legt geen stukken voor waaruit blijkt hoelang jullie reeds een relatie hebben en hoe serieus die relatie is. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van deze relatie, vereist opdat deze onder bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, blijkt niet uit uw administratief dossier. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te beschouwen is.

[...]

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is echter niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat u op 08.10.2006 als minderjarige een verzoek tot internationale bescherming indiende in Nederland onder de naam [C.A.F.] (geboren op [...] te [...], Guineese nationaliteit). Deze aanvraag werd negatief afgesloten. U verklaarde in 2010 in België aangekomen te zijn (zie formulier hoorrecht). Op 09.11.2012 diende u een aanvraag gezinshereniging in met uw minderjarige dochter [F.J.D.F.Z.] en verkreeg u verblijfsrecht.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociaal leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en acute gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het

lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan u onderhouden via de moderne communicatie-middelen en indien zij dat wensen zouden zij u kunnen komen bezoeken.

Het is niet meer dan normaal dat u een opleiding Nederlands alsook de verplichte inburgeringscursus volgde daar u de intentie had zich hier permanent te vestigen.

U verklaarde in uw hoorrecht school gelopen te hebben in Nederland. U legde een overzicht voor van uw loopbaangegevens. Hieruit blijkt dat u (sporadisch) gewerkt heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt dat u minstens in 2019, in 2020, 5 maanden in 2021 en minstens 8 maanden in 2022 een leefloon of equivalent genoot. Van een sterke economische binding met België is geen sprake. U bent heden 33 jaar en bij strafeinde zal u 39 jaar oud zijn. De werkervaring die u in België hebt opgedaan kan u helpen bij het vinden van een tewerkstelling in uw land van herkomst of daar waar u zich zal vestigen.

Het wordt niet betwist dat een terugkeer naar Guinee aanpassingen van u zal vergen. Zelfs indien de integratie in Guinee wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde Frans, de officiële taal van Guinee, en Fula te spreken. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Guinee alwaar u geboren en opgegroeid bent en tot uw 16 jaar geleefd hebt. U verklaarde dat u een opa in Guinee hebt, maar dat u geen contact meer met hem hebt en dat hij mogelijks gestorven is. U verklaarde nog een zus in Nederland te hebben. Mogelijks heeft uw zus in Nederland nog contact met familie en/of vrienden in Guinee die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd hebt. Bovendien kan uw familie in België en Nederland u desgewenst ook vanuit België of Nederland ondersteunen bij uw re-integratie in de Guineese samenleving, eventueel door financiële steun.

De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of die van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U verklaarde aan de terugkeerbegeleider dat indien uw recht op verblijf zou beëindigd worden en u teruggestuurd zou worden naar Guinee u liever dood zou zijn en geen reden meer zou hebben om verder te leven. Er wordt voor de volledigheid opgemerkt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen bevel om het grondgebied te verlaten impliceert. Gezien onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf en geen verwijderingsmaatregel omvat, dient nog geen onderzoek gevoerd worden naar het bestaan van een reëel risico op blootstelling aan een onmenselijke behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM."

Uit wat voorafgaat, blijkt dat een concrete beoordeling en belangenafweging hebben plaatsgevonden tussen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde en verzoekers persoonlijke en familiale belangen. Hierbij werden de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens en stukken in rekening gebracht. Er werd rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Een lichtzinnige beoordeling kan geenszins worden vastgesteld. Voormelde motieven wijzen er integendeel op dat verweerder oog heeft gehad voor de verschillende elementen die verzoekers situatie kenmerken. Verzoeker kan zich in dit verband ook niet beperken tot het louter herhalen van de aangebrachte elementen, maar dient met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in zijn persoonlijke en familiale belangen.

2.19. Verweerder heeft allereerst concreet rekening gehouden met de aanwezigheid in België van verzoekers Belgisch kind, met de stappen die hij via de rechtbank heeft gezet tot contactherstel met dit kind en met de procedures die hij voor de rechtbank opstartte om ook twee andere Belgische kinderen te erkennen. Het wordt hierbij niet betwist dat verzoeker aangeeft opnieuw meer diepgaande banden met deze kinderen te willen opbouwen. Verweerder wees er echter op dat verzoeker de belangen van deze kinderen zelf ernstig heeft geschaad doordat deze op jonge leeftijd getuige waren van ernstig geweld dat hij pleegde op hun

moeder, wat ongetwijfeld ingrijpende gevolgen had voor hun fysiek, psychisch, sociaal en emotioneel welzijn. Verder stelde verweerder vast dat verzoeker al jarenlang geen deel meer uitmaakt van het dagelijkse leven van de kinderen, dat uit niets blijkt dat hij op enige manier bijdraagt in hun opvoeding, dat er reeds gedurende een langere periode zelfs geen contacten meer zijn tussen verzoeker en de betrokken kinderen en dat de banden met deze kinderen verbroken zijn. De bestreden beslissing heeft volgens verweerder aldus niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als wanneer verzoeker met hen zou samenwonen. Hij wees er op dat de ex-partner van verzoeker en moeder van de kinderen, alsook de kinderen zelf, de Belgische nationaliteit hebben en de bestreden beslissing dus geen invloed heeft op hun verder verblijf in België. Vervolgens merkte hij op dat het ook niet zeker is dat verzoeker via de aangespannen procedures het contact met zijn kind kan herstellen of dat hij de tweede andere kinderen zal kunnen erkennen en ook met hen het contact zal kunnen herstellen, en verzoeker in dit verband naliert een concreet vonnis voor te leggen. Hij acht het in de gegeven omstandigheden niet aangetoond dat het hoger belang van de kinderen vereist dat zij in de nabijheid van verzoeker kunnen opgroeien. Voor zover de bevoegde rechtbank zou oordelen dat verzoeker recht heeft op contact met zijn kind, evenals dat hij de andere kinderen mag erkennen en ook recht heeft op contact met hen, is verweerder nog van oordeel dat dit contact ook via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen kan plaatsvinden en/of door periodieke reizen.

Verzoeker stelt thans opnieuw spijt te hebben van alle zaken die hij in het verleden heeft gedaan waardoor hij niet genoeg aanwezig kon zijn in het leven van zijn kinderen en herhaalt te willen werken aan zijn verslaving. Hij betoogt dat zijn aanwezigheid bij de zittingen van de jeugd- en familierechtbank wordt vereist en dat er geen verblijfsregeling zal kunnen worden vastgesteld als hij zich niet meer in België bevindt. Hij is van oordeel dat zijn kansen om opnieuw ouderlijk gezag te verkrijgen zeer miniem zullen zijn indien zijn verblijf wordt ingetrokken en hij in zijn land van herkomst *“de contacten [...] niet afdoende [zal] kunnen benutten”*. Hij wijst op rechtspraak van de Raad die stelt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om een gezinsleven tussen ouder en kind te onderhouden en benadrukt dat de kinderen van wie hij stelt de vader te zijn gelet op hun leeftijd, met name 12, 11 en 8 jaar, te jong zijn om via online communicatie contact te hebben met hem.

Verzoeker kan allereerst niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat hij wordt verhinderd aanwezig te zijn op de zittingen van de jeugd- en familierechtbank. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Hij gaat er in dit verband, en waar hij stelt dat geen verblijfsregeling kan worden vastgesteld als hij niet meer in België verblijft, aan voorbij dat de bestreden beslissing geen terugkeerbeslissing inhoudt en hij in beginsel nog tot 30 november 2029 zijn gevangenisstraffen in België moet uitzitten. Het staat hem vrij bij de gevangenisautoriteiten de nodige te stappen te zetten om aanwezig te kunnen zijn op de geplande zittingen van de jeugd- en familierechtbank. En dit alles nog los van het gegeven dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat zijn aanwezigheid daadwerkelijk vereist zou zijn en dat hij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het gegeven dat de kinderen in de komende tijd niet bij verzoeker kunnen verblijven, voor zover de rechter al zou oordelen dat dit in hun belang is, is ook niet zozeer een gevolg van de bestreden beslissing, maar wel van de door verzoeker gepleegde ernstige strafrechtelijke feiten waardoor hij in principe nog tot 30 november 2029 in de gevangenis moet verblijven. Verzoeker maakt evenmin concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing als gevolg zou hebben dat hij niet langer opnieuw ouderlijk gezag zal kunnen verkrijgen. Dit betreft een blote bewering.

Het wordt verder niet betwist door verweerder, of door de Raad, dat verzoeker een intentie heeft om het contact met de betrokken kinderen te herstellen, maar hiermee toont verzoeker nog niet aan dat de voormelde door verweerder gedane beoordeling inzake zijn banden met deze kinderen en het hoger belang van deze kinderen onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verweerder heeft er hierbij op pertinente en terechte wijze op gewezen dat *“[h]et niet zeker is dat u via de door u aangespannen procedures het contact met [J.] kan herstellen en de jongste kinderen kan erkennen, de rechter dient zich hierover uit te spreken. Uit de mail die uw raadsheer op 05.04.2024 stuurde naar [M.S.], blijkt dat er nog enkele complicaties opspelen met betrekking tot de betwisting van de bestaande ouderschapsband en de erkenning van de kinderen: “Immers, als er reeds een sterke band tussen de kinderen en de meemoeder bestaat zal de rechtbank -ongeacht of cliënt de biologische vader is- niet makkelijk besluiten deze erkenning te verbreken.” U legt geen enkel van de reeds gevelde vonnissen van de Jeugd- en/of Familierechtbank voor en laat na mede te delen wat op de terechtzitting d.d. 23.04.2024 m.b.t. [J.] beslist werd.”*

Voor zover verzoeker voorhoudt dat hij vanuit zijn land van herkomst geen contacten met zijn kinderen zal kunnen onderhouden, daar zij *“te jong”* zijn om via onlinecommunicatie contact te hebben met hun vader, wijst de Raad er nogmaals op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Verzoeker moet in principe nog tot 30 november 2029 zijn gevangenisstraffen uitzitten. Hij loopt met deze kritiek bovendien vooruit op de beoordeling door de jeugd- en familierechtbank inzake de vraag of hij het contact mag herstellen met zijn kind en of hij mag overgaan tot de erkenning van de twee andere kinderen en ook

met hen recht heeft op contactherstel. Het relevant karakter van deze kritiek staat in de actuele omstandigheden dus niet vast. Zoals reeds werd gesteld, komt het noch verweerder noch de Raad toe vooruit te lopen op eventuele beslissingen van de jeugd- en familierechtbank. De vraag of er op het ogenblik van verzoekers vrijlating uit de gevangenis en mogelijke terugkeer naar zijn land van herkomst opnieuw contact is met de betrokken kinderen, en dit door de rechtbank ook in hun belang wordt geacht, is thans volstrekt hypothetisch. Indien verzoeker door de bevoegde rechter trouwens wordt toegestaan opnieuw contact te leggen met de kinderen, verhindert de bestreden beslissing op zich trouwens niet dat de nodige maatregelen worden voorzien opdat deze kinderen verzoeker kunnen komen bezoeken in de gevangenis of er online contactmomenten met verzoeker in de gevangenis kunnen worden georganiseerd.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker ook geenszins concreet aannemelijk maakt dat hij vanuit zijn land van herkomst geen contact zou kunnen houden met de kinderen via de moderne communicatiemiddelen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, zijn de betrokken kinderen niet meer heel jong, en kan voor kinderen van 12, 11 en 8 jaar oud redelijkerwijze wel degelijk worden aangenomen dat online contacten mogelijk zijn. In dit verband wordt nog aangestipt dat tegen de tijd dat verzoeker de gevangenis zal mogen verlaten, de kinderen nog ouder zullen zijn. Evident zijn online contacten tussen een ouder en kind niet hetzelfde als een dagdagelijks beleefd gezinsleven, zoals de Raad in andere zaken heeft vastgesteld, maar verzoeker gaat er aan voorbij dat hij thans zo goed als geen wezenlijke rol speelt in het leven of de opvoeding van de betrokken kinderen en de contacten met deze kinderen eerder zijn verbroken, alsook dat deze kinderen getuige zijn geweest van het ernstige geweld dat verzoeker pleegde op hun moeder. Ondanks de woorden van verzoeker dat hij wil werken aan zijn verslavings- en agressieproblematiek heeft verweerder in alle redelijkheid geoordeeld dat niet blijkt dat hieraan veel waarde kan worden gehecht, nu hij al sinds 2016 voor de rechtbank belooft om hieraan te werken, zonder dat in al die jaren een werkelijke gedragswijziging kon worden vastgesteld. Om deze reden blijkt ook niet dat in de beoordeling en belangenafweging alsnog enig noemenswaardig gewicht moe(s)t worden gehecht aan het gegeven dat verzoeker opnieuw zijn spijt uit over zijn daden en belooft dat hij wil werken aan zijn verslaving. Hij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hieraan thans meer gewicht zou moeten worden gegeven dan in het verleden, toen hij telkens herviel in zeer ernstige feiten van agressie en intra-familiaal geweld.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek geen of weinig rekening houdt met de eigenlijke motieven en afweging in de bestreden beslissing en dat hij nalaat concrete elementen inzake zijn gezinsleven in België of de belangen van de betrokken kinderen naar voren te brengen die onterecht niet in rekening zijn gebracht of die maken dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot zijn beoordeling dat verzoekers belangen niet opwegen tegen de maatschappelijke belangen, waaronder de bescherming van de openbare orde. Hij toont niet aan dat het hoger belang van de betrokken kinderen wordt miskend door de bestreden beslissing.

2.20. Verweerder heeft verder concreet rekening gehouden met verzoekers verklaring dat hij een Belgische partner heeft. Hij hield er ook rekening mee dat deze persoon hem, als *“vriendin”*, tweemaal fysiek en driemaal virtueel bezocht in de gevangenis. Hij oordeelde dat verzoeker echter geen enkel document voorlegde om de duurzaamheid van deze relatie te staven en ook niet blijkt dat hij officieel reeds samenwoonde met deze persoon of dat zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning indienden. Verweerder wees op het ontbreken van stukken waaruit blijkt hoelang ze reeds een relatie hebben en hoe serieus die relatie is. Aldus blijkt volgens verweerder geen gezinsleven dat voldoende hecht en duurzaam is om als gezinsleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te kunnen vallen.

Verzoeker stelt op zeer algemene wijze dat hij wel een standvastige en duurzame relatie heeft met deze vrouw en dat er over het hoofd wordt gezien dat *“enkel partners met een duurzame relatie ongestoord bezoek mogen ontvangen in een penitentiare instelling”*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij enig ongestoord bezoek mocht ontvangen in de gevangenis. In het administratief dossier bevindt zich de bezoekerslijst, waaruit blijkt dat verzoeker *“tweemaal fysiek en driemaal virtueel bezoek”* heeft mogen ontvangen van dezelfde vrouw sedert 2 november 2023. De fysieke bezoeken, die worden benoemd als *“gemeenschappelijk bezoek”* gingen door aan tafel 5 en tafel 11, waardoor er geenszins kan worden aangenomen dat het ging om *“ongestoord”* bezoek. Er blijkt ook niet dat er enig ander stuk inzake hun relatie voorlag waaruit alsnog een duurzame relatie zou blijken. Verzoeker toont aldus niet aan dat enig concreet gegeven inzake het ingeroepen gezinsleven met de voorgehouden Belgische partner onterecht niet in rekening is gebracht en evenmin dat verweerder op incorrecte of kennelijk onredelijke gronden heeft geoordeeld dat een beschermens-waardig gezinsleven niet blijkt.

2.21. Verweerder heeft er ten slotte rekening mee gehouden dat verzoeker in 2006 als minderjarige naar Europa kwam en dat hij ongeveer 12 jaar legaal in België heeft verbleven. Hij heeft op zich niet betwist dat verzoeker aldus een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Verweerder oordeelde echter dat dit privéleven niet van die aard is dat dit vermog op te wegen tegen de ernstige redenen van openbare orde die spelen in het geval van verzoeker. Dit alles werd concreet uiteengezet, waarbij ook

rekening werd gehouden met het door verzoeker tijdens het horen aangevoerde dat hij in zijn land van herkomst enkel nog een grootvader heeft, met wie hij echter stelde geen contact meer te hebben en die mogelijk intussen is overleden. Verweerder achtte een re-integratie van verzoeker in de Guineese samenleving mogelijk en heeft ook concreet uiteengezet waarom hij deze mening is toegeedaan.

Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling niet voldoende grondig is gebeurd of dat enig concreet element onterecht niet in rekening is gebracht. Hij komt wezenlijk niet verder dan het herhalen van het door hem gestelde tijdens het horen en het betogen dat de belangenafweging disproportioneel is. Zoals aangehaald, werden deze verklaringen echter in rekening gebracht en verzoeker laat na om concreet in te gaan op de ter zake gedane beoordeling, in het bijzonder de beoordeling dat “[h]et niet [wordt] betwist dat een terugkeer naar Guinee aanpassingen van u zal vergen. Zelfs indien de integratie in Guinee wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55). U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde Frans, de officiële taal van Guinee, en Fula te spreken. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Guinee alwaar u geboren en opgegroeid bent en tot uw 16 jaar geleefd hebt. U verklaarde dat u een opa in Guinee hebt, maar dat u geen contact meer met hem hebt en dat hij mogelijks gestorven is. U verklaarde nog een zus in Nederland te hebben. Mogelijks heeft uw zus in Nederland nog contact met familie en/of vrienden in Guinee die u tijdelijk zouden kunnen opvangen tot u weer een eigen bestaan opgebouwd hebt. Bovendien kan uw familie in België en Nederland u desgewenst ook vanuit België of Nederland ondersteunen bij uw re-integratie in de Guineese samenleving, eventueel door financiële steun.” Verzoeker geeft hoogstens aan dat hij het niet eens is met de gedane beoordeling en belangenafweging, maar hiermee toont hij niet met voldoende concrete argumenten aan dat deze als onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is te beschouwen.

2.22. De Raad besluit dat verweerder, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de gezins- en persoonlijke belangen van verzoeker heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat bij het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in overweging genomen. Hij heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige en actuele redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het persoonlijke gedrag van verzoeker. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit onderzoek niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft plaats-gevonden of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld of nog dat er sprake is van een disproportionele belangenafweging. De Raad oordeelt dat verweerder in de bestreden beslissing niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.23. Samengevat stelt de Raad vast dat een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 44bis van de Vreemdelingenwet niet blijkt, net zo min als een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel.

2.24. In zoverre hij zich in de hoofding van zijn middel beroept op de schending van artikel 9 van het VN-Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat om concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Gelet op het gebrek aan verdere concrete toelichting inzake de voorgehouden schending, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Verder kan ook worden verwezen naar de eerdere bespreking inzake artikel 8 van het EVRM.

2.25. Verzoeker betoogt ten slotte dat, waar de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeerverplichting, “de Terugkeerrichtlijn een dergelijke ambiguïteit niet duldt” en “het alleszins onredelijk is om [hem] in onwettig verblijf te laten als zorgdrager van zijn wettelijke partner en kinderen die hier wettig verblijven”. Deze kritiek is eerder gericht tegen het uitblijven van een terugkeerbeslissing, waarmee nog niet blijkt dat de bestreden beslissing zelf is aangetast door een onwettigheid of onregel-matigheid. Volledigheidshalve wordt ook aangestipt dat verzoeker thans in België zijn gevangenisstraf uitzit, zodat hij nu eenmaal niet de vrijheid heeft om te gaan en staan waar hij wil. Verzoeker laat verder na de specifieke bepaling uit de Terugkeerrichtlijn aan te duiden die hij geschonden acht, waardoor het middel op dit punt ook onvoldoende concreet is uitgewerkt om onvankelijk te zijn. Verzoeker kan ten slotte evenmin overtuigen dat hij momenteel “zorgdrager” is van zijn partner en kind(eren) in België. Zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen heeft verzoeker geen duurzame relatie aannemelijk gemaakt en blijkt niet dat hij de voorbije jaren nog enig contact heeft gehad met zijn kind(eren), die volledig aan hun moeder (en meemoeder) zijn toevertrouwd.

2.26. Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijfen-twintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS